

Adventes Vēstis

2008. gada jūlijs, #07 (149)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
KUNGA
VAKARĒDIENS

VESELĪBA:
LIEKĀ SVARA
PROBLĒMA

NOTIKUMS:
ĢIMEŅU
NOMETNE
JŪRKALNĒ

JAUNIEŠIEM:
KĀ LABĀK
PAVADĪT BRĪVO
LAIKU?

INTERVIJA:
VIKTORS
KOZLOVS -
ČEMPIONA
STĀSTS

Vēstules	3
Latvijas ziņas	4
Notikums	8
Numura tēma	10
Intervija	14
Pārdomas	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Veselība	22
Citu konfesiju ziņas	23

Piedzīvojums ar Dievu

Iztēle ir Dieva dāvana, kuru Viņš aicina izmantot un lietot. Tā mums vairākkārt sacījis mūsu mācītājs. Un kopš es to daru, Svētais Vakarēdiens ir kļuvis par svētībām bagātu piedzīvojumu. Protams, esmu iztēlojies, kā tas notika Jēzus dzīves laikā, un kā būtu, ja šodien to sarīkotu maksimāli līdzīgu tam, kā tas notika augšistabiņā kopā ar Jēzu. Es gribētu šādā dievkalpošanā piedalīties. Bet no otras puses – vai vajag kopēt? Svarīga taču nav forma, bet saturs. Diemžēl reizēm forma kļūst tik svarīga, ka par saturu mēs aizmirstam. Tādēļ ir labi, ja

kāds mūs aicina neaizmirsties.

Man pašam šis „Adventes Vēstis” ļaus piedzīvot jaunas iespējas Vakarēdienā. Starp citu, vai gribat, lai es pasaku, uz kuru Bībeles pantu man Dievs norādīja pēdējā Vakarēdiena laikā, aicinot nožēlot grēkus? Uz rakstvietu vēstulē filipiešiem 2.nodaļā: „Pazemībā vērtējiet cits citu augstāk par sevi.” (3.p.) Man likās, ka neesmu augstprātīgs, bet Dievs man atklāja, ka pazīst mani labāk...

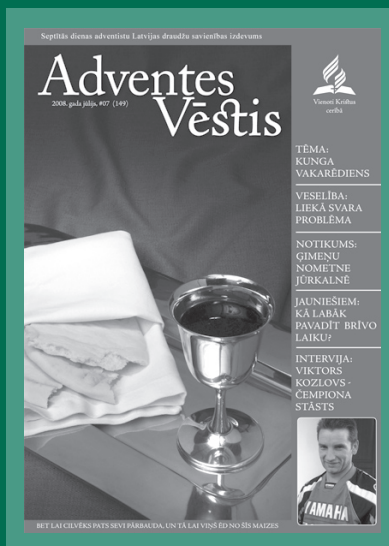
Es jau tagad gaidu savu nākamo piedzīvojumu kopā ar Dievu, un ne tikai Vakarēdienā vien.

*Aidis Tomsons
„Adventes Vēstu”
ziņu atbildīgais redaktors.*

Adventes Vēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Valda REĶE

Zīmējumu autors:
Imants LIEPIŅŠ

Vāka foto:
iStockphoto

Izdevējs:
Izdevniecība PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Pateicība

2007. gada aprīlī apaukstējos, un man sāka sāpēt roka, padusē strauji palielinājās limfmezgli. Ārsti ilgi nevarēja noteikt diagnozi. 2007. gada jūlijā, Rīgā, mani svaidīja ar eļļu mācītāji Andrejs Āriņš un Vilnis Latgalis. Kad piecēlāties no lūgšanas, Andrejs sacīja, ka Dievs mani vadīs pie pareiziem ārstiem. Turpmākā laikā mana dzīve izmainījās, ārsti man noteica diagnozi, tad sekoja ilgstoša un grūta ārstēšanās slimnīcā. Naktī no 2008. gada 10. marta uz 11. marta dzirdēju kļušu balsi man sakām: "Tu esi vesela!", ko arī apstiprināja visi tālākie izmeklējumi. Šā gada jūnijā man vēl veica pēdējos izmeklējumus, un šobrīd mana sirds gaviļē: "Jēzus Kristus brūcēs esmu dziedināta!" Slava, gods un pateicība mūsu Debesu Tēvam!"

Sirsnīgi pateicos mācītājiem Andrejam Āriņam un Vilnim Latgalim, Aizkraukles draudzei, Mirdzai un Alfrēdam Jākobsoniem un visiem pārējiem, kuri bija kopā ar mani grūtajā brīdī - aizlūdza par mani, mani iedrošināja, stiprināja un atbalstīja. Varu teikt - tā bija Dieva roka, kas mani izglāba, tie bijāt jūs, kas par mani aizlūdzāt, un, protams, manas cerības un ticība labajam. Lai Dievs jūs visus bagātīgi svētī! Katru jaunu dienu uzticu Viņam, un tādēļ zinu, ka tā ir jauna žēlastības, uzvaras un iespēju diena, un Viņš atkal būs ar mani! Tā ir dāvana ar saullēktiem, zilām debesīm, putnu balsīm un man mīļiem cilvēkiem. Tā ir dāvana, ka varu izsmaržot tikko sākušos krāšņo vasaras zaļumu ar jasmīniem, peonijām un margrietniņām. Tā ir dāvana, jo katru jaunu dienu varu nākt Dieva priekšā un saņemt apbrīnojamu mieru, palāvību un prieku katrai situācijai, katrai dzīves dienai, būt par svētību un dzīvu liecību ticības brīnumam citiem!

*Sarmīte Iveta Lauberte,
Aizkraukles draudzes locekle*

Vēl par Jelgavu

Izlasot Z. Sokolovskas rakstu „Atmiņas par Jelgavu”, arī es atcerējos spilgtāko, kas palicis atmiņā, mūsu ģimenei kalpojot Jelgavā 7 gadus. Tie bija spilgti, apgaroti dziesmu dievkalpojumi, kuri pulcēja daudz ļaužu gan no savām draudzēm, gan no interesentiem. Domāju, ka tajā laikā tas bija ļoti vajadzīgs pasākums gan evaņģēlizācijai, gan draudzes locekļu savstarpējai sadraudzībai, jo cīņa par Dieva pamatlukumiem nebija viegla, un kopības sajūta deva drosmi pastāvēt. Tad vēl valdīja ateisti.

Sakarā ar Jelgavas draudzes 100 gadu jubilejas svinībām no visas sirds gribu pieminēt brāļa M. Zaķa kalpošanu Jelgavā 20 gadu garumā. Modris Zaķis ir izcils mūziķis, komponists un ērģelnieks. Viņš organizēja šo kalpošanu ar lielu atdevi, gan rakstot notis līdz pusnaktij (jo to jau nebija), gan strādājot pie programmas sastādīšanas, gan to iestudēšanas. Modris ļoti centās panākt, lai priekšnesumi būtu iespējami labā līmenī, jo izpildītāji bija ļoti dažādi gan muzikālo dotību ziņā, gan dažādu gadu gājumu cilvēki. Tas bija grūts un ne sevišķi pateicīgs darbs. Mans vīrs - Īzaks Kleimanis - daudzkārt atcerējās šo sadarbību ar brāli Zaķi ar lielu gandarījumu, jo uz viņu varēja pilnīgi paļauties, zinot, ka viss būs kārtībā. Esmu priecīga, ka Rīgas I draudzē reizēm vēl gadās dzirdēt viņa sniegumu, spēlējot ērģeles vai klavieres.

Lidija Kleimane

Vai vajag viedokļus?

Atvadoties no šīs planētas, Jēzus atstāja uzdevumu saviem sekotājiem Mt. 28:18-20: „Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, Tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis...”

Nosaukums „Adventes Vēstis” atbilst šim uzdevumam. Taču pēdējā laikā sevišķa uzmanība tiek pievērsta cilvēku viedokļiem un vēstulēm. Esam noguruši no šīm cilvēku uztveres izpausmēm, jo ļoti bieži tās rada negatīvas emocijas gan pašiem draudzes locekļiem, gan ārpus draudzes cilvēkiem, kas lasa šo žurnālu. Arī karikatūras neaudzina labu gaumi bērnos.

Ierosinājums: ja kādiem sevišķi nepieciešami šie cilvēku vērtējumi, vai nevar izdot atsevišķu biļetenu ar citu nosaukumu, jo tad katrs var izvēlēties, ko iegādāties.?

*Vairāku cilvēku vārdā
Liepiņa*

Ziņas īsumā

Kārsavas draudzē 21. jūnijā tika iesvētīts draudzes vecākais Dainis Ulmicans. Viņš palīdz un palīdzēs draudzes mācītājam Dainim Rudzītīm organizēt draudzes dzīvi un vadīt dievkalpojumus.

Ogrēnieši ziņo, ka Ogres draudzē bijis priecīgs notikums – draudzē uzņemta Zane. Viņa esot sākusi kalpot ar savu Dieva doto talantu – dziedāšanu. Ļoti kautrīga meitene, bet dievišķīgajā mūzikā atplaukusi.

Mazsalacas dievnāmā sākušies re-novācijas darbi. Ēka, celta vēl pagājušā gadsimta 70 -tajos gados, kādreiz kalpoja kā petrolejas, vēlāk kā alkoholisko dzērienu veikals. Latvijas draudžu savienības īpašumā tā nonāca 90.-to gadu beigās, un jau gandrīz 10 gadus tur darbojas vietējā adventistu draudze. Pa šiem gadiem Draudžu savienības un pašas draudzes spēkiem ir izremontēts pirmais stāvs (50+50 kv.m.), kur notiek dievkalpojumi. Tagad remontu gaida otrais stāvs, kā arī tekošais jumts un visa ēka kopumā.

*Sagatavoja
Tatjana Tomsone*

5 gadus Meklētāji

Vasara ir ceļojumu, ciemošanās un sadraudzības laiks ar līdzcilvēkiem. Arī Rēzeknes draudzē 28. jūnijā sabats bija īpašs ne tikai tāpēc, ka bija Kunga Svētais Vakarēdiens, bet arī ar īpašajiem ciemiņiem. Ciemiņi bija atbraukuši no Rīgas ceturtās, sestās un astotās draudzes, kas apvienojušies ceļa meklētāju klubā "Iskatelj". Kluba vadītājs Felikss Lokšinskis pastāstīja, ka ideja par braucienu pie Rēzeknes draudzes radusies tāpēc, ka 17. maijā minētajam klubam apritējuši 5 gadi. Atzīmējot šo svarīgo jubileju, tiek plānots apciemot arī citas Latvijas draudzes un, iespējams, arī Igaunijas, lai priecātos par sadraudzību ar brāļiem un māsām.

Kluba pārstāvji priecēja rēzekniešus ar dziesmām, sadraudzības spēlēm un dāvanām. Runājām arī par Svētā Gara dāvanām. Katram tika atgādināts, ka kaut kādā veidā viņš var būt noderīgs Dieva lietā.

Elīna Ģipsle

Kanoe laivās

– pretī vasarai

Bausku dēvē par Trej-upi, jo tieši te Mūsa un Mēmele sadodas rokās, lai būtu sākums Lielupei. Kādu reizi, pastaigājoties gar Mūsu, Jānis ierunājās, ka draudzes ļaudīm derētu saorganizēties laivu braucienam, jo viņa ģimenei jau bija pieredze šai ziņā. Domubiedru grupa radās ātri, un tā laikā, kad visur valdīja pirmsjāņu drudzis, mēs, desmit Bauskas draudzes cilvēki, zinājām, kur pavadīt garākās gada dienas un īsākās nakts. Noīrējām 5 kanoe laivas, tās laivu izīrētājs mums nogādāja pie valsts robežas Grenctālē, un ceļojums sākās. Ekipāžas dalībnieku vecums un pieredze ļoti dažādi. Skolu jaunatni pārstāvēja Dita un Ivo (pārcelti 10. un 8. klasē), bet senioriem – 60-70 gadi. Pārējie – pašos spēka gados. Līdzī nēmām teltis, labu garastāvokli, pāris blodu zemeņu (parasti neietilpst tūristu ekipājumā, bet noder gan). Tādus mūs savā strauvē uzņēma Mūsas upe, lai 2 dienās (bez steigas un noguruma) aizšūpotu līdz Bauskai. Dabā tie ir 27 km, bet acīm, sirdij, nerviem – neizmērojams prieks par tik skaisto Dieva radīto dabu.

Pusdienojam pie Gailīšu pagasta muzeja „Zemnieka sēta”. Te lielākā daļa no mums nav agrāk bijusi, un skaisti sakoptā apkārtnē un muzeja senlietas rosina citiem atmiņu stāstiem un pārdomām. Arī pludmalī mūsu vīri „izprovē”. Vakara lūgšana ar pateicību par jauko dienu skan Mūsas un Ceraukstītes krastā, kur iekārtojam naktsmītni. Jānis pat paņēmis līdzī mutes harmonikas, vēl kāds bumbu, bet interesanti piedzīvojumu stāsti atrodas katram. Kad salienam teltis, „augu nakti pogo lakstīgalas” (ir arī tāda dziesma). Nelielie putniņi koncertē tik tuvu un tik skaļi, un tik nenogurdināmi!

Rīts atnāk apmācies un sola lietu, bet Arta un Eduards peldas, un možums tiek visiem. Nometnes vieta tiek sakopta, cik vien labi var, lietūs mētelīši un peldvestes dara mūs mazliet smieklīgus. Rīta lūgšanu Dievam aiznes nerimstošā upes straume, un jādomā, ka mēs neesam vienīgie, kas šajā vietā sarunājušies ar Dievu.

*Ināra Dimante
Bauskas draudzē*

„Cerība” Vidzemē

Alūksnes draudzē 14. jūnijā viesojās mūziķi, ko tagad uzdrošināties uzskatīt par saviem draugiem – Adventistu Rīgas 5. draudzes ansamblis „Cerība”. Bijām iepriecināti un saviļņoti par ticības pieredzi, kas bija

jūtama katrā skaņu mākslas darbā. Arī īpašajā, krāsainajā un daudzveidīgajā koncertmeistara Māra Žagara atbalstā ansamblim klavieru taustiņos. Pēc dievkalpojuma baudījām kopīgus sadraudzības brīžus, mazliet parādījām viesiem Alūksni.

Sevišķa pateicība „Cerībai” par nenogurstošo kalpošanu Vidzemē arī pēcpusdienā – Gulbenē. Sapratām, ka tas, ko veltām Dievam, katru – dziedātājus, izpildītājus un klausītājus – patiesi iedrošina un spēcina. Lūdzām piedevās atkārtot dziesmu, kas no ciemiņu plašā repertuāra jauniešiem sevišķi iepatikās jau Alūksnes dievkalpojumā, un atvadoties guvām prieku no 28. jūnija jubilāra amerikāņu komponista Ričarda Rodžersa plaši pazīstamās dziesmas „DoReMi”.

Sevišķs paldies Lienei Liepiņai par uzņemību, iecerot un realizējot šo dāvanu mums!

Ilva Liepiņa

■ Veselības sabats

Plānojot nākamās ziemas misijas darbu, atkal un atkal bija jāapstājas pie Kristus vārdiem: „Ejot sludiniet un sakiet: Debesu Valstība ir tuvu klāt pienākusi. Dziediniet slimus, šķīstiet spītālgus, uzmodiniet mirušus, izdzeniet ļaunos garus.”

Kā piesaistīt ļaudis, kā piedzīvot apsolītos brīnišķīgos panākumus? Tad, meklējot atbildes, atradām interesantus padomus, ka draudzes locekļiem būtu jāapgūst zināšanas par slimībām, to iemesliem, profilaksi un ārstēšanu. Dievs sasniedz sirdis, atvieglojot fiziskās ciešanas. Arī laikā, kad tiks ierobežotas cilvēktiesības un sirdsapziņas brīvība, ārstnieciskā misija atradīs plašu darba lauku visur, jo cietēji būs, to būs daudz un tiem būs vajadzīga palīdzība.

Tāpēc 28.jūnijā aicinājām Rīgas 7.draudzē dalīties savā pieredzē tos brāļus un māsas, kas šajā darbā jau spēruši pirmos soļus. Pateicamies Viktoram Geidem par iedvesmojošo svētrunu. Tajā dzirdējām, ka medicīniskajam darbam kopā ar trešā eņģeļa vēsti jāsasniedz brīnišķīgi panākumi. Tam jābūt svētojošam, vienojošam un līdzvērtīgam tam darbam, ko Viņš uzticēja Saviem pirmajiem mācekļiem. Bet arī šis darbs ir darāms vienīgi Svētā Gara spēkā. Nebaidieties iziet darbā, ticībā sekojot Labā Gana norādījumiem! Liels paldies arī Ansim Rodertam par plašo informāciju, kā ar dažādām veselības vēsts izplatīšanas metodēm uzrunāt mūsdienu sabiedrību un mazināt cilvēces ciešanas ar vienkāršiem dabas dziedniecības līdzekļiem. Protams, sirsnīga pateicība arī vairākām māsām par cienastiem, kas bagātīgi papildināja mūsu pašu sarūpēto un ļāva pārliecināties, ka var arī garšīgi paēst tikai ar augu valsts produktiem.

Šis sabata dievkalpojums līdzinājās mazam salidojumam, jo bija ieinteresējies mūsu ļaudis arī no citām Latvijas adventistu draudzēm tādām kā Jelgava, Kandava, Ogre, Salaspils, Talsi, Ventspils, Valmiera. Bija arī pa pārstāvim no Rīgas 1., 4., 5. un 6. draudzes. Es domāju, ka katrs varēja uzzināt, kā apvienot vēsts sludināšanu ar praktisku kalpošanu, jo Dievs sasniedz sirdi, atvieglojot fiziskās ciešanas.

*Rīgas 7. draudzes vārdā
Maina Roderte*

■ Pēdējās kristības cietumā

2008. gada 8. jūnijā Pārlielupes cietumā kristījās 8 Dieva bērni. Visi bija patiesi noskaņojušies sākt jaunu dzīvi. Šis nebija pirmās kristības, bet iespējams, ka bija pēdējās. Šis bija vienīgais cietums Latvijā, kurā bija kristīgā vienība, kurā regulāri atradās ap 25 ieslodzīto, kuri ik dienas cietuma kapelā varēja iepazīties ar patieso savas dzīves situāciju un mūžības perspektīvu. Desmit gadu laikā šis cietums bija devis iespēju 56 ieslodzītajiem slēgt sirds derību ar Dievu. Sešas reizes baseins tika pildīts ar ūdeni, un sešas reizes šai cietumā bija sajūtama Sv. Gara sevišķa klātbūtne. Arī šoreiz misijas grupu pārstāvēja dziedātāji un spēlētāji Elēna Rituma, Elīna Gaile un Mārtiņš Subatovičs. Godpilno kristītāja uzdevumu kā vienmēr veica Andris Āriņš. Iespējams, ka šis bija pēdējās kristības Pārlielupes cietumā, jo ir paredzēts šo cietumu drīzumā slēgt.

Adventistu brīvprātīgais cietumu kapelāns Rihards Krieviņš

■ „Stress” Jelgavas cietumā

Jelgavas cietumā Dieva vadībā notika seminārs „Stress”. Uz semināru bija ieradušies 50 brīvprātīgie klausītāji, no kuriem līdz galam noturējās 47. Tās bija 6 sarežģītas, bet sirsnīgas nodarbības. Katrs semināra dalībnieks saņēma apliecību. Deviņi semināra dalībnieki izteica vēlēšanos turpināt dzīvi ar Dievu caur ūdens kristību.

■ Dāvana bērniem un jauniešiem

15. jūnijā Siguldas pilsdrupu estrādē notika labdarības koncerts, kurā piedalījās mūziķi no dažādām Latvijas draudzēm un vietām. Koncerta iniciators un faktiskais organizators bija Antons Baranovskis no Siguldas draudzes. Viņš bija tas, kas izloloja, sameklēja, organizēja, vāca līdzekļus un sapulcināja. Bija nolemts, ka nauda tiks ziedota Siguldas vietējām sabiedriskajām organizācijām, kas atbalsta un palīdz bērniem un jauniešiem – invalīdiem.

Dievs bija parūpējies, lai atklātajā estrādē nelītu lietus. Un netrūka nedz dziedātāju, nedz klausītāju. Tiesa, tūristu grupas vairāk bija rīta pusē, kad viņiem bija iespēja klausīties dziedātāju pēdējos mēģinājumus.

Siguldas Domes Kultūras pārvaldes vadītāja Jolanta Borīte teica, ka daži dziedātāji viņai patikuši īpaši, piemēram, grupa „Slietņi un griesti”. Īpašus aplausus izpelnījās jaunie kameramūziķi. Ļoti centīgi un sirsnīgi uzstājās arī tie, kam ziedojumi paredzēti – bērni un jaunāki cilvēki.

„Adventes Vēstis” ir saņēmušas finanšu atskaiti par koncertu. Redakcijā ar to var iepazīties. Lasītājiem droši vien būs interesanti uzzināt, ka kopumā klausītāji saziedojuši 880 latus. Kontā ieskaitīti vēl 300 lati. Līdz ar to divas sabiedriskās organizācijas saņēma gandrīz 1200 latus. Par šo naudu tikšot organizēta, piemēram, vasaras nometne bērniem.

Aidis Tomsons

■ Ģimenes svētki Valkā

Jau kopš kāda laika maijā Latvijā tiek rīkoti Ģimenes svētki, un divus gadus tas ir noticis arī mazajā pierobežas pilsētiņā Valkā. Šogad tas notika 17. maijā. Mūsu pilsētā šo svētku rīkošanā sadarbojas Latvijas Sarkanā Krusta Valkas rajona komiteja, vairākas kristīgās draudzes un pilsētas kultūras nams. Tiek organizētas atrakcijas bērniem, konkursi visai ģimenei, viss tiek kuplināts ar koncertu, bet noslēgumā dažādās nominācijās tiek sveiktas un godinātas ģimenes. Mūsu draudzei šajā dienā bija īpašs prieks sagaidīt arī ciemiņus no Rīgas – ansambli „Eņģeļa vēsts”, un klausīties viņos gan rīta dievkalpojumā, gan pēcpusdienā Ģimenes svētku koncertā. To ar savu muzikālo priekšnesumu kuplināja arī Lebedevu ģimene.

Pēc tam dažās atsauksmēs portālā „draugiem.lv” bija lasāms, ka kādam tas bijis jaukākais piedzīvojums šogad. Īpašs paldies Dainai Ābolai un viņas domubiedriem par mūziku, ko varējām baudīt!

Svētku organizēšanā dažādos veidos iesaistījās arī Valkas draudzes locekļi. Kāds laiciņš jau pagājis, tāpēc var atskatīties ar pragmatiskāku skatu un dot kādu novērtējumu šim pasākumam. Vai šādi Ģimenes svētki ir nepieciešami, un ja ‘jā’, tad kāpēc?

Galina Sokolova (Latvijas Sarkanā Krusta Valkas rajona komitejas izpild-direktore): Noteikti vajadzīgi, lai popularizētu ģimenes autoritāti.

Aina Štrava: Vajadzīgi, lai kaut vai būtu redzams, ka apkārt nedzīvo vieni vienīgi „šķirteni”. Tā ir kā savdabīga pieredzes dalīšana par to, ka ģimeni ir iespējams saglabāt, ka laulība var būt veiksmīga un „pat laimīga”.

Alberts Baiks (Valkas draudzes vecākais): Tie ir svētki, kuros ir iespējams uzsvērt ģimenes vērtību, atgādināt, ka ģimene ir viens no Dieva pirmajiem svētajiem iestādījumiem. Mēs ikdienā nepamanām, ka mums apkārt ir daudz jauku ģimeņu. Šajos svētkos ir iespējams tās izcelt.

Nora Baika: Ģimenes svētki ir vajadzīgi kā pretpasākums praidam, lai cilvēki redzētu, ka vēl pastāv arī tradicionālais ģimenes modelis, lai tiktu popularizēta Bībeles patiesība pretī aplamībām.

*Gunta Vilne
Valkā*

lu skaņdarbu, dažādu paaudžu adventisti dziedāja skaņīgas dziesmas. Klātesošie bija aicināti atskatīties draudzes vēsturē, kas aizsākās 1923. gadā, kad pavisam neliels ļaužu pulciņš savas sapulces noturēja kādā mājā Saules ielā. Daudzie attēli rādīja, ka šajos gados draudzē aizvien bijušas aktivitātes arī bērniem un jauniešiem, veikts kalpošanas darbs ne tikai Talsos, bet arī citviet rajonā, aizvadītas kristības un kāzas, un vienmēr svarīga bijusi kopīga dziedāšana.

„Kāds varbūt teiks – 85 gadi nav nekas liels, mūsu draudzes vēsture mērāma vairākos simtos... Bet, kad bērnam aprit pieci gadiņi, vecāki taču nesaka – tas nekas nav, tu tāds sīks, ka nav vērts nemaz pieminēt,” jokoja draudzes mācītājs Tālavaldis Vilnis.

Nākošgad apritēs desmit gadi, kopš draudzei ir savs dievnams Krievraga ielā, atkal būs iemesls skaistiem svētkiem. Pirms tam ap pusgadsimtu draudzes dievkalpojumi notika Talsu baptistu baznīcā. Ciemos bija atnācis arī baptistu draudzes mācītājs Aivars Šķuburs. Viņš jokoja, ka tas bijis labs laiks, jo adventisti ik sestdienu iesildījuši baznīcu, tāpēc baptistiem svētdienās bijis siltāk. Adventistu draudze dāvanā saņēma nupat izdoto baptistu dziesmu grāmatu. Kā paskaidroja A. Šķuburs, šīs draudzes vienojot ne vien Dieva Vārds un lūgšanas, bet arī dziedāšanas prieks.

Svētku draudzi uzrunāja Latvijas draudžu savienības bīskaps Viesturs Reķis. Pēc dievkalpojuma ikviens bija aicināts uz svētku mielastu dievnama otrajā stāvā. Vēlāk viesi varēja doties ekskursijā pa Talsiem, bet piecos vakarā atkal atgriezties baznīcā uz svētku koncertu, kurā uzstājās Septītās dienas adventistu jauniešu koris „Gaismas ceļā” diriģenta Mārtiņa Subatoviča vadībā.

Elīna Mierkalne, “Talsu Vēstis”

■ Krievu draudzes nometnei 10 gadi

Kurš no Jums ir svinējis savu dzimšanas dienu 10 dienas pēc kārtas? Nedomāju, ka to var paveikt bez īpašas sagatavotības, tāpēc aicinu jūs gatavoties svinēt mūsu nometnes jubileju. Mums jau ir 10 gadi! Cienījamie vecāki un vecvecāki, mēs labprāt vēlētos redzēt jūsu bērnus un mazbērnus mūsu rīkotajā kristīgajā nometnē.

Katram no mums gribējies kaut reizīti dzīvē aizbraukt prom ar draugiem, nakšņot teltī, sportot, dziedāt, iepazīt vienam otru un atrast jaunus draugus. Ja Tu esi vecumā no 9 līdz 14 gadiem un vēlies braukt atpūsties bez vecākiem, būsim priecīgi Tevi redzēt mūsu kompānijā, jo tieši Tev mēs rīkojam nometni!

Ko Tu darīsi nometnē? Pirmkārt, svinēsi nometnes dzimšanas dienu. Ko dara dzimšanas dienā? Dzied, spēlē, iepazīstas ar jauniem draugiem, piedalās rīkotos konkursos un jautri pavadā laiku kopā. To pašu darīsim arī mēs. Mēs piedāvājam Tev īpašu iespēju kopā ar citiem bērniem spēlēt spēles, zīmēt, radīt ko jaunu, dziedāt, mācīties spēlēt ģitāru, pamēģināt kļūt par aktieri un arī vērot, kā tēlo citi. Ja Tavi vecāki uztraucas par Bībeles mācībām, tad vari viņus nomierināt, jo tādas arī būs, un mēs apsolām Tev, ka tās būs interesantas!

Protams, dažiem varētu būt problēmas, jo nometne notiek krievu valodā, un tas nozīmē, ka visas dziesmas, Bībeles stundas un citi pasākumi būs krieviski. Tiem, kas nemāk krievu valodu, bet vēlas to apgūt, mēs varētu kaut ko darīt lietas labā. Ja jums ir kādi jautājumi sakarā ar nometni, maksu, atrašanās vietu, datumiem vai ko citu, jūs varat zvanīt: Romāns Locens (direktors) – 29450758, Dmitrijs Koļcovs (koordinators) – 25971100, Žanna Bartule (grāmatvede) – 29194683. Gaidīsim Tevi nometnē!

Anna Daņilova

Daiga Puriņa,
adventistu Cēsu draudze
"Sadraudzība".

Dažādi ceļi pie Dieva

28. jūnijā Limbažu rajonā starp Salacgrīvu un Ainažiem skaistā vietā Kuivižos notika Septītās dienas adventistu Cēsu draudzes "Sadraudzība" un Siguldas draudzes kristības. Lai gan diena bija silta un saulaina, vakarā jūra pārsteidza ar aukstu, brāzmainu vēju. Kristības izvērtās savā ziņā par negaidītu pārbaudījumu.

Deviņus jaunus draudzes locekļus kristīja divi mācītāji – bīskaps Viesturs Reķis un Siguldas un Cēsu „Sadraudzības” draudžu mācītājs Jānis Mucenieks.

No Cēsu puses kristīties vēlēšanos izteica Iveta Ločmele, Egita Pikšena, Viktors Kozlovs, Česlavs Daļeckis, un tieši pirms kristībām arī piektais – Krišjānis Kārklis. No Siguldas draudzes kristījās brālis un māsa Zane un Jānis Irmeji, bet otras ģimenes bērni ir Daniēls un Elīze Kūma, kurus mamma visu bērniību audzinājusi viena kopā ar vecākiem, jo viņu tētis nomira mēnesi pirms Daniēla piedzimšanas.

Visi četri šajā pavasarī paziņoja, ka vēlas kristīties. Zane un Jānis ir adventisti

jau piektajā paaudzē. Savukārt Daniēls ar Elīzi ir ceturtais paaudzes adventisti. Nevarēja nepamanīt, ka jaunieši savā starpā bija ļoti vienoti un draudzīgi.

Krišjānis – mācās Liepājas Universitātē datordizainu. Nesen draudzē Krišjāni sveicām 20 gadu jubilejā, un viņa mamma Anitra lūdza, lai Dievs viņu svētī un lai pieskaras viņa sirdij, lai aicina pie Sevis. Vēl dienu iepriekš Krišjānis nevienam neteica, ka kristīsies. Taču, kad tieši pirms kristībām mācītājs aicināja iznākt priekšā tos, kuri kristīsies, viņiem pievienojās arī Krišjānis. Tas bija pārsteigums. Jau pēc kristībām sarunā Krišjānis teica, ka viņš ir vēlējies tā klusi, nemanāmi pievienoties tiem, kuri

kristījās. Arī tā mēdz būt, Dievs katru no mums uzrunā savādāk un katrs no mums Dievam ir īpašs, mīļš.

Egita strādā 1188 par operatori. Redzot to, kas notiek apkārt – dzīves nesakārtotību, stresu, steigu –, rodas vēlēšanās pēc miera un klusuma.

Uzzinājusi, ka Jāņmuižā kaimiņu dzīvoklī svētdienas vakaros notiek mazās grupiņas tikšanās, Egita pievienojās. Ikviens noteikti atceras to sajūtu, kad pirmo reizi dzirdi, ka kāds par tevi lūdz Dievu. Tas ir kas īpašs. Mazās grupiņas ir tā vieta, kur tevi sadzird, uzklausa, kur cilvēkiem patiešām nav vienalga, kas ar tevi notiek, un lūgšana rada sajūtu, ka esi soli tuvāk Dievam un debesīm.

Lēmumu par kristībām Egita pieņēma lēni, bet izsvērti. Viņas vēlēšanās bija kristīties jūrā, kad saule riet. Pēc kristībām Egita piebilda, ka šo dienu neaizmirsīs nekad un ka tagad viņai esot divas dzimšanas dienas, viena 28. jūnijā – kristību dzimšanas diena, otra

29. jūnijā.

Iveta, pēc profesijas manikīre, jau sen ir vēlējusies kristīties, bet nebija bijusi tāda izdevība. Viņu uz mājas grupiņu pie sevis uzaicināja Dina Sopule (lielajā draudzē viņas meita Anete darbojas Sadraudzības bērnu sabatskolā kā skolotāja un CM klubā), bet tad Iveta mainīja dzīves vietu. Pašreiz viņa dzīvo Priekuļos un, Dinas pamudināta, sāka apmeklēt Priekuļu mazo grupiņu. Kad izdzirdēja, ka nolikts kristību datums 28. jūnijs, viņa tūlīt pieteicās, ka vēlas šajās kristībās piedalīties.

Viktors – motobraucējs. Šajā pašā AV numurā varat izlasīt interviju ar viņu

Česlavs – viņam šis ir otrais Dieva pieskāriens, pirms kāda laika viņu ar Bībeles

pamatpatiesībām un dzīvi kopā ar Jēzu iepazīstināja Rīgas 4. draudzes loceklis J. Kapustins rehabilitācijas centrā Rīgas rajonā. Gāja laiks, un nesen viņš iepazīnās ar Ingu no mūsu draudzes, kura uzaicināja viņu sev līdz uz Priekuļu mazo grupiņu. Tur uzzinājis, ka būs kristības, tām pieteicās. Interesanti, ka pirms tam Priekuļu lūgšanu grupā Inga izstāstīja par vēlēšanos izīrēt istabu, taču gribot, lai īrnieks būtu, pirmkārt, godīgs un, otrkārt, lai viņš būtu kristietis. Un tā kādā dienā pie viņas interesēties par iespēju īrēt istabu ieradās Česlavs.

Savā ziņā arī tā ir atbilde uz lūgšanu. Dievs redz mūsu sirdis, Viņš zina mūsu domas un mūsu vajadzības, un Svētais Gars mūs vada.

Sagatavoja: Ivo Roderts,
adventistu Liepājas
draudzes mācītājs.

Ģimenes Jūrkalnē plāno budžetu

Labas tradīcijas nemirst. Adventistu draudzes ģimeņu kalpošanas nodaļas organizētā nometne norisinās jau trešo gadu, ar katru reizi pulcinot kopā arvien vairāk ģimeņu no visas Latvijas.

Ja ilgojamies nokļūt pie jūras, baudīt klusumu un mieru, un pavadīt bezrūpīgas dienas, gozējoties pludmalē, tad parasti mēs braucam uz kādu atpūtas kompleksu vai viesu māju. Tomēr šķiet, ka ļaužu grupa, kura 13. jūnija pēcpusdienā bija ieradusies jaukā atpūtas kompleksā „Sīļi”, nebija noskaņota tikai laiski gulēt smiltiņās. 100 cilvēku (82 pieaugušie, 18 bērni), bija ceļojuši no visas Latvijas, lai būtu kopā ģimeņu nometnē „Uz brīdi divatā”.

Tā bija brīnišķīga iespēja pavadīt laiku kopā ar citām ģimenēm, iegūt jaunus draugus un pabūt jaukā un brīvā gaisotnē. Un, protams, tā bija lieliska iespēja atjaunot dzirkstelīti

laulāto attiecībās, jo ģimeņu nometnē, kā parasti, valdīja laulību stiprinoša un attiecības tuvinoša atmosfēra. Vēl pluss bija iespēja ieklausīties derīgos padomos un pārdomāt, ko varam uzlabot savas ģimenes ikdienas dzīvē. Šoreiz tie bija padomi par naudu, ģimenes budžeta plānošanu un parādiem, kas deva iespēju katram pārim sēdēt un reāli, praktiskā veidā lektoru vadībā, izpildot dažādus testus, pārrunāt, risināt vai pārdomāt par finanšu lietām savā ģimenē. Šīs nodarbības profesionāli vadīja Gita un Dzintars Vaivodi (1. foto).

Ļoti patīkami un jautri bija būt kopā ar tik atraisītiem, cilvēcīgi dabīgiem cilvēkiem, kas vakara programmas gaitā

tiešām aizkustināja. Bet „skrējiens pēc miliona”, kas noslēdzās saulrietā jūras krastā, bija neaizmirstams. Padomāts bija arī par to, lai katra ģimene atrastu sev iespēju klusajiem brīžiem divatā, kur tika piedāvātas dažādas idejas lūgšanu brīžiem.

Tomēr tas nenozīmē, ka divās nometnēs pavadītās dienās visi tikai baudīja klusumu un mieru divatā vai arī plānoja savu ģimenes budžetu. Programmā bija arī jautri un pat azartiski brīži. Bija iespēja būt par izpētes objektiem divu citplanētiešu zinātnieču eksperimentā par to, kas tad ir vērtīgāks – mīlestība vai nauda. Tad, kad tika noskaidrots, ka mīlestība ir svarīgāka, bet nauda arī nenāk par ļaunu, kāds no ģimenes

dalībniekiem varēja kļūt par modeli sava laulātā drauga rokās.

Tāpat kā katru gadu, arī šī nometne nobeidzās ar domām par nākotni, un proti, vienmēr tiek meklēta iespēja atbalstīt tās ģimenes, kuras nevarētu piedalīties šādā pasākumā finansiālu apsvērumu dēļ. Tāpēc izsolē (4. foto) iegūtie līdzekļi tiek veltīti tieši tam. Arī šajā reizē daudz vērtīgu un arī jautru lietu atrada jaunus īpašniekus, kuri bija gatavi pacīnīties par sev tīkamākā suvenīra iegūšanu.

Nometnes izvērtējums

Nometnes dalībnieki piedalījās arī pasākuma izvērtēšanā, aizpildot aptaujas anketas. Apkopojot rezultātus, organizētāji secināja, ka vairākums nometni vērtēja kā augstā līmenī sagatavotu, pārdomātu, daudzveidīgu, ļoti izdevušos un labi organizētu. Desmit aptaujātie cilvēki novērtēja nometni kā ļoti pozitīvu un sirsnīgu, vairāki rakstīja, ka ļoti patika tas, ka bija iespēja pilnveidot attiecības, bet vēl daži cilvēki apgalvoja, ka tas bija īpašs, laulību stiprinošs, jauks un noderīgs pasākums (2. foto).

Kā lielākais ieguvums tika atzīmēts: kopā pavadīts laiks, iespēja atpūtai pie dabas, laiks ģimenei, sadraudzība, kopības sajūta ar Dievu, lieliska iespēja iepazīties ar citām ģimenēm no visas Latvijas, ģimeniska atmosfēra. Domājot par nometnes izraudzīto tēmu, daudzi kā svarīgāko minēja iespēju iegūt jaunas atziņas finansiālos jautājumos, finansu plānošanā un pārliecību, ka Dievs spēj palīdzēt un svētīt finansu jautājumos.

Dažas dalībnieku atsauksmes

Nometnes laikā lūdzu dalīties savos iespaidos dažu atbraukušos pārus.

Dina un Jānis ir no Liepājas un šādā draudzes pasākumā piedalījās pirmo reizi. Interesanti, ka viņi bija šeit savā „kāzu ceļojumā”, viņu laulības bija notikušas tikai pirms sešām dienām! Dina saka: „Viena no pasaules lielākajām vērtībām esot draugi. Tas vienmēr pierādās visbrīnumainākajās situācijās. Domāju, ka tā ir viena brīnišķīga Dieva dāvana, jo tikai tā var izskaidrot mūsu “satikšanos” ar Rodertu ģimeni, kuri mūs šogad uzaicināja piedalīties vasaras nometnē. Tā sešas dienas pēc savām laulībām devāmies „kāzu ceļojumā” uz vasaras

pāri! Sveicieni arī bīskapam ar kundzi! Jūsos raugoties, ir skaidrs, ka tas, kurš apgalvo, ka viena pagale nedeg, bija domājis, ka tā ir arī mīlestībā. Mēs ceram uz nākamo nometni!”

Vistālāko ceļu uz nometni bija veikusi Rudzīšu ģimene no Kārsavas, ceļā pavadot 7 stundas! Irīna un Dainis savus iespaidus izteica tā: „Tas bija ļoti izdevies pasākums! Lai gan saka, ka šajā pasaulē nav nekā pilnīga, diez vai ir kaut kas, ko varētu vēlēties vēl labāku šajā ģimeņu nometnē. Atpūta kopā ar ģimeni ainaviskā vietā, satikšanās ar draugiem, saturīgas lekcijas par

“Patīkami un jautri ir būt kopā ar tik
atraisītiem, cilvēcīgi dabīgiem cilvēkiem.
Programmas gaitā tas tiešām aizkustināja.”

nometni. Paldies visiem tiem, kuri to organizēja, un tiem, kuri piedalījās. Dažas lietas, kas pārsteidza un aizkustināja līdz sirds dziļumiem: mēs nekad vēl nebijām bijuši pasākumā, kurā piedalās tikai precēti cilvēki – kolosāli, jo starojums, ko viņi velta viens otram, apstaro arī citus. Mums pārsteigums bija arī tik daudz dažādu cilvēku – ar savām profesijām, aicinājumiem, zināšanām, varēšanām, gribēšanām, kredītu saistībām, bet visus vieno ticība un mīlestība uz Dievu, un šī vienotības sajūta atraisa iekšējo spēku, dvēseles krāšņumu. Mēs vēl joprojām atceramies cilvēkus, kuri kļuvuši “tuvi” absolūti neizskaidrojamu apsvērumu dēļ. Īpaši sveicieni Sirsniņu ģimenei (3. foto)! Jūs izstarojāt tādu stabilitātes dvesmu – lai ar’ kādi vēji pūš, visi pūš Jums

ģimenes finansēm, kas pamatotas uz Bībeles pamatprincipiem. Dažas labas ierosmes jau ieviešam mūsu ģimenes finanšu plānošanā. Īstenojot apgūtās mācības, tuvākajā laikā sāksim atlikt naudu, lai nākošgad atkal pilnā sastāvā varētu doties uz nometni.”

Nometne būs arī nākošgad

Noslēgumā vēlos iedrošināt citas ģimenes izmantot šo iespēju piedalīties turpmākajās nometnēs, tie ir svētīgi kopā būšanas brīži, bet par visu vērtīgākais ieguvums ir spēt „atstāt” ikdienu un uz apmēram 48 stundām nedalīti piederēt tikai viens otram. Stāsta, ka nākošajai nometnei neapgūts palicis ceturtais Latvijas novads – Zemgale. Tad jau redzēsim, ko organizētāji mums piedāvās. Tiksimies taču arī nākošajā gadā, vai ne?

Viesturs Reķis,
adventistu LDS
bīskaps.

Kunga vakarēdiens

„Kungs Jēzus tajā naktī, kad viņš tapa nodots, ņēma maizi, pateicies lauza un sacīja: tā ir Mana miesa, dota par jums, to dariet, mani pieminēdami. Tāpat viņš ņēma arī bķeri pēc mielasta, sacīdams: šis bķeris ir jaunā derība manās asinīs, to dariet, cīkkārt jūs to dzerat, mani pieminēdami! Cīkkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šā bķera dzerat, jūs pasludināt Kunga nāvi, tiekams viņš nāk.” (1Kor. 11:23-26)

Kunga Vakarēdiens nozīmē dalību Jēzus miesas un asins simbolu baudīšanā, tādējādi izrādot ticību Viņam, mūsu Kungam un Glābējam. Caur šo sadraudzības pieredzi Kristus sastopas ar Saviem ļaudīm un stiprina tos. Līdz mūsu Kunga otrajai atnākšanai, piedaloties Vakarēdienā, mēs ar priekpilnu sirdi pasludinām Viņa nāvi. Gatavošanās vakarēdienam ietver savas dzīves izpēti, grēku nožēlu un atzīšanu. Meistars kāju mazgāšanu iestatīja kā simbolu atjaunotai šķīstīšanai, lai paustu gatavību pazemīgi kalpot viens otram, kā to darīja Kristus, un lai vienotu mūsu sirdis mīlestībā. Vakarēdiena dievkalpojumā tiek gaidīti visi kristieši, kuri tic.¹

Kristieši šo reliģisko rituālu dēvē dažādos vārdos. Tas norāda uz Kunga Vakarēdiena teoloģisko bagātību un šī iestādījuma nozīmi kristietībā. Viens no vecākajiem lietotajiem vārdiem ir euharist (no grieķu vārda eucharistein), kas nozīmē pateicība. Tas norāda, ka Vakarēdiens ir viena no draudzes pateicības izteiksmes formām Jēzum Kristum. Protestantu draudzēs vairāk tiek lietots izteiciens Kunga Vakarēdiens. Tiek izmantoti arī tādi apzīmējumi kā Pēdējais Vakarēdiens, Svētais Vakarēdiens, Kunga galds,

dievgalds, komūnija un citi. Romas katoļu Baznīcā tiek lietots vārds mesa. Adventistu draudzēs plašāk tiek lietoti vārdi Svētais Vakarēdiens, Vakarēdiens, piemiņas mielasts.

Atšķirības interpretācijā

Vakarēdienam ir ne tikai vairāki apzīmējuma varianti, bet pastāv atšķirības šī iestādījuma interpretācijā. Faktiski visā kristīgās Baznīcas pastāvēšanas laikā bijuši strīdi par Kunga Vakarēdiena nozīmes interpretāciju. Vieniem tas ir Kristus iestādījums, piemiņas zīme, citiem sakraments. Karstākie strīdi ir bijuši par Jēzus Kristus klātbūtnes dabu šajā iestādījumā. Katoļu Baznīcas doktrīnā par transsubstanciju ir paziņojums par Kristus reālu atkal iemiesošanos Vakarēdiena elementos – maizē un vīnā. Visas liturģijas centrā ir Svētais upuris, kurš mistiskā veidā atkal atjauno šo Kristus upurēšanos. Priestera vārdi pārvērš maizi un vīnu reālā Kristus miesā un asinīs, lai gan to ārējais veidols nemainās. Tādēļ mesa tiek uzskatīta kā upuris, un Vakarēdiena elementu saņemšana kā Dieva žēlastības saņemšanas līdzekļi. Vakarēdiens ietver arī misiju, kur ticīgie tiek sūtīti, lai savā dzīvē piepildītu Dieva gribu. Tas arī ir iemesls, kādēļ šajā kristiešu grupā tik liels uzsvars tiek likts uz to, lai pirms nāves mirstošais varētu saņemt Svēto

Vakarēdienu.

Protestantu reformatori noliedza šādu izpratni. Īsi izsakoties, protestanti pieņem uzskatu par Kristus garīgu klātbūtni Vakarēdiena svinēšanā. Lai gan arī te ir dažādas izpratnes variācijas. Vieni uzskata, ka Kristus garīgā klātbūtne ir Vakarēdiena elements, citi, ka tā ir norises procesā. Līdz ar to maize un vīns netiek uzskatīti par Dieva žēlastības saņemšanas līdzekļiem. Svarīgais ir personīgās ticības moments. Bet tas nav aicinājums uz paštaisnošanos ar darbiem. Tas ir jautājums par to, kas ir manas dzīves Kungs.

Vairākas reliģiskās grupas, tajā skaitā Septītās dienas adventisti, pirms Vakarēdiena praktizē kāju mazgāšanas rituālu. Šī rituāla praktizēšana ir pamatota ar Jāņa evaņģēlija trīspadsmitās nodaļas aprakstu par to, kā Jēzus Kristus Saviem mācekļiem pirms Pashas mielasta mazgāja kājas (Jāņa 13:1-20) un atstāja norādījumu: „Ja nu es, Kungs un Skolotājs, esmu jums mazgājis kājas, tad pienākas, ka arī jūs cits citam kājas mazgājat. Jo es jums esmu devis priekšzīmi, lai jūs darāt, kā es esmu darījis. Patiesi, patiesi, es jums saku: kalps nav lielāks par savu kungu, un sūtnis nav lielāks par to, kas viņu sūtījis. Ja jūs to zināt, jūs esat svētīgi, ja vien to darāt.” (Jāņa 13:14-17).

¹ Septītās dienas adventistu ticības pamatu sešpadsmitais punkts.

Adventisti šo reliģisko ritu sauc par pazemības iestādījumu. Kāju mazgāšanas iestādījumā ietverti vairāki aspekti, kuri atklāj gan Kristus misiju, gan paša dalībnieka piedzīvojumu. Kāju mazgāšanas iestādījumā ietverta piemiņa par Kristus pazemību un gatavību kalpot. Viņš nebija nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai kalpotu citiem. Kāju mazgāšana ir vairāk nekā tikai higiēnas pasākums. Tajā ir garīga attīrīšanās nozīme. Jēzus mācekļiem sacīja: „Tam, kas ir jau mazgāts, nevajag vairāk kā vien kājas mazgāt, jo viņš viss ir tīrs.” (Jāņa 13:10) Kāju mazgāšana pati par sevi nevar attīrīt no grēka, bet Jēzus to var, un tādēļ kāju mazgāšana ir atgādinājums par to, ka mēs esam pilnībā atkarīgi no Jēzus Kristus. Šajā rituālā vēl ieskanas piedošanas nots. To parādām ar to, ka esam gatavi mazgāt otra kājas un ļaut mazgāt savējās. Un nevaram aizmirst savstarpējās kristiešu sadraudzības momentu.

Kunga Vakarēdienā kristieši praktizē dažādas rituāla formas, tomēr pamatā kalpošana ir ļoti vienkārša. Tā ietver maizes, parasti neraudzētas, ēšanu un vīna vai vīnogu sulas dzeršanu kopā ar citiem kristiešiem.

Svētā Vakarēdiena iedibināšana

Kristiešu vidē notiek debates par to, kad tieši Kunga Vakarēdiens tika iedibināts. Nav šaubu, ka tas ir saistīts ar Pashas svētku norisēm. Lielākais vairums kristiešu domā, ka Jēzus kopā ar mācekļiem baudīja Pashas mielastu ceturtdienas vakarā (15. Nisan mēneša sākumā) un tajā laikā arī iecēla Svēto Vakarēdienu. Pēc tam, piektdienā, Viņš tika sists krustā. Tā šo

procesu var saprast, lasot sinoptiskos evaņģēlijus. Savukārt Jāņa evaņģēlijs ieskicē domu, ka Jēzus tika sists krustā 14. Nisan mēneša pēcpusdienā, kad templī tika upurēts Pashas jērs (Jāņa 18:18), tad tas būtu bijis vakara mielastā pirms Pashas.

Galvenais, šis iestādījums tika iecelts Pashas svētku kontekstā, un tā teoloģija ir pilnībā saistīta ar Jēzu kā Dieva upura Jēru, kas nes pasaules grēku un kurā mums ir vienīgā cerība. Mēs varam saprast, ka iestādījuma vārdi tika teikti, kad Jēzus kā ģimenes galva lūdza par neraudzēto maizi pirms galvenā mielasta, kā arī par trešo vīna kausu pēc galvenās maltītes.

Abi izteikumi – šī ir mana miesa un šis ir manas asinis – ir kā ievada un

Vakarēdiena teoloģija ir pilnībā saistīta ar Jēzu kā Dieva upura Jēru, kas nes pasaules grēku un kurā mums ir vienīgā cerība.

noslēguma punkti galvenajam Pashas mielastam. Mācekļi nesaņēma reālu Kristus miesu un asinis. Maize un vīns simbolizē Kristus salīdzinošo upuri, kurā ietverts ikviens. Un kurš tam uzticas, ticībā tiek taisnots Dieva priekšā, jo cilvēka grēcīgums tiek aizklāts ar Kristus bezgrēcīgumu.

Kunga vakarēdiena nozīme

Līdzīgi kā kāju mazgāšanas ritā, arī Vakarēdienā var atrast teoloģisko piesātinātību. Vispirms skarsim dažas katram kristietim svarīgas iezīmes, kas ietvertas Kunga Vakar-

ēdienā. Pirmkārt, vajadzētu minēt **atceres faktoru**. Apustulis Pāvils savā teoloģijā tam iedala nozīmīgu vietu. 1Kor. 11:23-26 attiecībā uz Svēto Vakarēdienu sacīts, ka Jēzus divas reizes izdara akcentu uz piemiņas momentu. Tas ir gan pēc maizes, gan vīna saņemšanas. Dariat to, mani pieminēdami. Baudot Vakarēdienu, mēs apliecinām, ka atceramies Jēzus Kristus upuri, Viņa nāvi un augšāmcelšanos, to, ka tikai Viņā ir cilvēku vienīgā cerība izbēgt no mūžīgās pazušanas. Elena G. Vaita savās pārdomās par Vakarēdienu grāmatā „Laikmetu ilgas” raksta: „Baudīdams maizi un vīnu kopā ar mācekļiem, Kristus tiem svinīgi apsolija būt par Pestītāju. Viņš tiem deva jaunu derību, caur kuru visi, kas

Viņu pieņem, kļūst par Dieva bērniem un mantiniekiem kopā ar Kristu. Līdz ar šo derību tiem pieder visas svētības, ko Debesis var dāvināt šajā un nākamajā dzīvē. Šo derības aktu vajadzēja apstiprināt ar Kristus asinīm. Sakramenta pasniegšanai vienmēr bija jāatgādina bezgalīgais Upuris, kas pienests par ikvienu no tiem atsevišķi kā par daļiņu no kritušās cilvēces lielās ģimenes”.²

Šai atcerei nav jābūt skumju pilnai, jo Kungs Jēzus upurējās, lai mūsu dzīvēs ienāktu prieks, miers un Dieva svētību pilnība. Vakarēdiens ir priecīgas atceres svētki.

Ja atceres dimensija mums atgādina pagātni, tad Vakarēdienā ir ieskicēta arī **nākotnes perspektīva**. Mateja evaņģēlijā ir Jēzus apsoliņums par nākotni: „Es jums saku: es vairs nedzeršu no šī vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad es kopā ar jums to no jauna dzeršu sava Tēva valstībā.” (Mt. 26:29) Šis apsoliņums ir vēl viens prieka iemesls, kuru mēs varam sajust un izrādīt, piedaloties Kunga Vakarēdienā. Nākotnes perspektīva kopā ar Kungu Jēzu Kristu Dieva valstībā.

Vakarēdiens it kā **savieno Golgātu ar Kristus otro atnākšanu** un ir tās pasludinājums. Tas savieno krustu un

² Elena G. Vaita „Laikmetu ilgas”, 545. lpp.

Dieva valstību. Te ir garīgās klātbūtnes moments, līdz tā pārtaps redzamajā. Vakarēdienā tā dalībnieki atjauno savu solījumu pasludināt Kristus nākšanu. Vakarēdienā ietverta Jēzus laika jūdu tradicionālā izpratne par **mesiānisko svētku banketu**. Jēzus to izmanto un izlieto, izraugoties simbolus. Lūkas evaņģēlija četrpadsmitajā nodaļā minēts, ka kāds no Jēzus klausītājiem izsaka domu: „Svētīgs, kas ēdīs maizi Dieva valstībā.” (15.p.) Un tad Jēzus stāsta līdzību par šo mesiānisko banketu un to, kas tajā gūs prieku. Arī Mt. 22:1-11 ir aprakstīta līdzība par ķēniņa dēla kāzām un par to, kāda nozīme ir sadraudzībai ar Dievu.

Kunga Vakarēdiens lielā mērā norāda uz **mūsu pilnīgo atkarību no Jēzus Kristus**. Ja arī Jāņa evaņģēlijā netiek izgaismota Vakarēdiena iedibināšana, tad tajā ir visaugstākajā mērā attīstīta sava veida eucharista teoloģija. Te tā ir izstrādāta kā nekur citur Jaunajā Derībā. Jāņa evaņģēlija sestajā nodaļā Jēzus runā par miesu un asinīm kā mūžīgās dzīvības avotiem.

„Jēzus viņiem sacīja: patiesi, patiesi es jums saku: ja jūs neēdat cilvēka Dēla miesu un nedzerat viņa asinis, jums nav dzīvības sevī. Kas manu miesu ēd un manas asinis dzer, tam ir mūžīgā dzīvība, un es to augšāmcelšu pastarā dienā. Jo mana miesa ir patiesš ēdiens un manas asinis patiesš dzēriens. Kas manu miesu ēd un manas asinis dzer, paliek manī un es viņā” (Jāņa 6:53-56).

Dieva noslēpumus nesaprotošs cilvēks, to lasot, nodrebēs – kanibālisms. Starp citu, daži ir mēģinājuši tajā kristiešus apsūdzēt. Bet te ir runa par garīgo dimensiju, kas atklāta vēlāk Vakarēdiena maizē un vīnā. Jēzus lieto šādu šokējošu salīdzinājumu, lai parādītu mūsu atkarību no Dieva

žēlastības gan garīgajā, gan fiziskajā dzīvē.

Kunga Vakarēdienā ir arī **sadraudzības moments**. Tas vienmēr ir bijis saistīts ne ar indivīdu, bet sabiedrību. Tas pārmantots no jūdu Pasha svētku tradīcijas. Tajā maltīti kopā baudīja viena vai vairākas ģimenes. Tāpat arī visa tauta bija kopā, gaidot Dieva žēlastības spriedumu. Vakarēdienu izveidojot, Kristus bija kopā ar mācekļiem. Tālāk tas tika nodots visiem kristiešiem kā draudzei, kā sabiedrības daļai. Mūsu kopīgā līdzdalība pie Vakarēdiena galda stiprina savstarpējās draudzības saites. Tā atgādina, ka mēs visi piederam Dievam, esam Viņam dārgi. Tas liek mums citādi uzlūkot mūsu līdzcilvēkus.

Reliģisko simbolu funkcijas

Domājot par Kunga Vakarēdienu, nevar apiet tajā izmantotos simbolus. Sevišķi aktuāli tas ir sekulārajā vidē un laikmetā, kurā dzīvojam. Daudziem bībeliskie termini skan nesaprotami un ir kā svešvārdi. Vēl vairāk, tie var radīt aplamu priekšstatu par to, kas domāts, tos pielietojot. Bet ne tikai nekristīgā sabiedrība ir tālu no reliģisko simbolu izpratnes. Jāsaka, ka daudzi, kuri sevi uzskata par kristiešiem vai vismaz reliģioziem cilvēkiem, piedalās šajos ritos pienākuma vai ieraduma pēc un nesaprot, kas aiz šiem simboliem stāv. Tad arī rodas neprātīgi un mulķīgi strīdi par to, kāds trauks, forma vai rita izpildes veids ir pareizākais.

Domājot par reliģiskajiem simboliem, jāsaprot, ka tie vienmēr norāda uz kaut ko ārpus tiem esošu. Nozīme un galvenā loma nav pašam simbolam, bet gan tam, uz ko tas norāda. Piemēram, līdzīgi kā kristību simbola nozīme nav higiēna, arī Vakarēdiens nav saistīts ar ēdiena uzņemšanu, lai gan vienā tiek izmantots ūdens, bet otrā maize

un vīns. Simboli iezīmē sakarību starp garīgo un materiālo pasauli.

Lai simboli būtu iedarbīgi, tiem jābūt saistītiem ar objektu, kuru tie simbolizē. Tiem jābūt līdzekļiem, ne gala produktam, tad to funkcija darbojas. Simbolam jābūt vienkāršam un saprotamam, ne sarežģītam un nesaprotamam. Kristīgā dievkalpojuma centrā simbolu pievilcība slēpjas to vienkāršībā. Ūdens, maize un vīns ir ikdienā lietojamas lietas. Mēs ēdam, dzeram un mazgājamies. Tā ir katra cilvēka ikdiena, un tas ļauj mums vieglāk ieraudzīt aiz tiem stāvošo garīgo realitāti.

Teologs Pauls Tillihs ieskicējis domu, ka „simbols piedalās tajā, uz ko tas norāda”³. Spēcīgi reliģiskie simboli apbrīnojami iederas īstenībā, ko tie atklāj. Maize un vīns ir ļoti vienkāršas lietas, bet ar neiedomājami lielu ietekmi. Ar to pietiekamību ir cieši saistīta cilvēku fiziskā eksistence. Tāpat arī garīgi mēs bez Kristus būsim miruši. To vēlējas atklāt Kungs Jēzus Kristus, izmantojot maizes un vīna simbolus.

Mēs esam radījumi, kas ne tikai izpilda dažādas funkcijas. Mēs ne tikai elpojam un domājam, bet arī izjūtam emocionālus dzīves aspektus. Mums ir intelekts un emocionālā dzīves izpratne. Dievkalpojumam un tajā izmatotajiem simboliem jāskar arī mūsu emocionālā daba. Mūsu emocionālais stāvoklis lielā mērā nosaka to, kā mēs runājam un rīkojamies attiecībās ar citiem cilvēkiem.

Maize un vīna koka augļi

Jēzus lietoja dažādus izteicienus, lai izgaismotu Savu būtību, Savas misijas aspektus, kā arī, lai darītu tos saprota-

3 Paul Tillich „Dynamics of Faith” (New York: Harper & Row, Publishers, 1957), 42. lpp.

mus visiem cilvēkiem. Vai esat dzirdējuši: „Es esmu durvis” (Jāņa 10:7)? Kādā citā reizē Viņš sacīja: „Es esmu ceļš” (Jāņa 14:6). Vai esat dzirdējuši: „Es esmu īstais vīna koks” (Jāņa 15:1), un: „Es esmu dzīvības maize” (Jāņa 6:35)? Vai mēs šos izteikumus varam uztvert burtiski? Jēzus taču nav katrās durvīs, ceļā, vīna kokā vai maizes klaipā. Šie izteikumi rāda, ka Jēzus ietver sevī daudz vairāk, nekā mums varētu likties. Viņa kalpošana un būtība ir cilvēkiem vitāli svarīga.

Interesanti, ka maize tiek salauzta daudz gabaliņos, un tomēr paliek vienota Jēzū Kristū, jo Viņš ir nedalāms. „Vai svētību biķeris, ko mēs svētām, nav savienošanās ar Kristus asinīm? Vai maize, ko mēs laužam, nav savienošanās ar Kristus miesu? Jo viena maize, viena miesa esam mēs, daudzie, tāpēc, ka mēs visi esam līdzdalīgi pie šīs vienas maizes.” (1Kor. 10:16-17)

Piedalīšanās Vakarēdienā skaidri simbolizē, ka kristietis atzīst savu piederību Kristum, un to, ka viņš ir daļa no Dieva ļaudīm, kuri reprezentē Kristus miesu šeit, virs zemes. Tā ir vienotības un piederības apliecība. Un, piedaloties Vakarēdienā, cilvēks saņem garīgo piepildījumu; tiek remdēts garīgais izsalkums un slāpes. „ES ESMU dzīvības maize. Kas nāk pie manis, tam nesalks, un kas man tic, tam neslāps nemūžam.” (Jāņa 6:35)

Ja mūsu garīgais piepildījums tik ļoti ir atkarīgs no ticības, vai tas nenozīmē, ka varam palikt zaudētājos? Noteikti nē, jo arī par to, lai mēs būtu uzvarētāji, rūpējas Jēzus Kristus. „Visi, ko Tēvs man dod, nāk pie manis, un nevienu, kas pie manis nāk, es nekad nedzīšu prom” (Jāņa 6:37). Jēzus runā par noslēguma laiku, par Dieva valstību. Ticību Jēzum Kristum kā Mesijam mēs izrādām arī ar savu dalību Kunga Vakarēdienā.

Piedalīšanās Kunga Vakarēdienā

Kristieša dzīve vienmēr ir saistīta ar diviem lieliem, nozīmīgiem iestādījumiem. Tie ir kristības un Vakarēdiens. Kristības tiek uzlūkotas kā ieejas vārti draudzē. Kristības ir rezultāts cilvēka apliecinājumam, ka viņš tic Kungam Jēzum Kristum un vēlas būt Viņa sekotājs. Kristības ir apliecinājums tam, ka cilvēks ir gatavs arī mācīties un pieņemt to, kas rakstīts Dieva Vārdā – Bībelē. Jēzus Kristus Saviem mācekļiem atstāja skaidru uzdevumu: „Man ir dota visa vara

debesīs un virs zemes, tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis; un redzi, es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.” (Mt. 28:18-20)

Vakarēdiens sniedz svētību tiem, kuri jau ir Kristus miesa – draudzes locekļi. Jēzus izveidoja šo iestādījumu Saviem sekotājiem. Tas liek mums saprast, ka Vakarēdiens ir jau kristītu draudzes locekļu tālākas ticības izpausmes akts. Faktiski, Kunga Vakarēdiens domāts ticīgiem kristiešiem. Septītās dienas adventistu Baznīca atbalsta atvērta Vakarēdiena praksi, dodot iespēju tajā piedalīties arī citu konfesiju kristiešiem. Katrs ir kā atvērta lapa Dieva priekšā, un Dievs var izvērtēt cilvēka ticības mēru.

Bībele, kā jau iepriekš tika minēts, ļoti skaidri norāda, ka šo iestādījumu

klātesošajiem var būt cilvēki, kas sirdī nav patiesības un svētuma kalpi, taču tie vēlas iedalīties Piemiņas mielastā. Tādiem to nevajadzētu liegt.”⁴

Noslēgums

Lai arī kādā vārdā netiktu saukts Jēzus Kristus iedibinātais Vakarēdiens, skaidrs, ka šo simbolu uzdevums ir izgaismot un atgādināt Jēzus Kristus misiju. Viņa sūtības būtību būt dzīvības maizei un ūdenim, tam, kas piepilda cilvēku garīgās vajadzības. Kunga Vakarēdiens norāda uz Jēzus Kristus upuri, Viņa nāvi un augšāmcelšanos, samaksājot cilvēku grēka cenu.

Vakarēdienā galvenie elementi ir Kristus nāves pasludināšana. Piedalīšanās mielastā pasludina arī Kristus otro atnākšanu godībā. Vēl mēs saprotam, ka Vakarēdienā ir Kristus tieša garīgā klātbūtne, kā arī savstarpēja sadraudzība. Līdz ar to, Vakarēdiens ir kristiešu vienotības simbols.

Piedalīšanās Vakarēdienā skaidri simbolizē, ka kristietis atzīst savu piederību Kristum, un to, ka viņš ir daļa no Dieva ļaudīm.

vajadzētu svinēt ar pilnu cieņu un godbijību Dieva priekšā. Negodbijība izpaužas nepieņemamā uzvedībā un sakramenta pieņemšanā bez ticības Jēzum Kristum. Apustulis Pāvils, kā jau tika minēts, tādēļ aicināja „pārbaudīt katram pašam sevi” (1Kor. 11:28).

Reizēm dzirdams, ka, tā vietā, lai pārbaudītu sevi, cilvēks pārbauda citus, savu nepiedalīšanos Kunga Vakarēdienā pamatojot ar to, ka tur piedalās, viņaprāt, tādi grēcinieki, kuriem nebūtu vieta draudzē vai vismaz pie konkrētā iestādījuma izpildes. Interesanti, ka pats Kungs Jēzus Kristus rīkojās citādi. Viņš pieņēma pat savu nodevēju, mazgāja tam kājas un kopā ar to baudīja mielastu.

Elena G. Vaita grāmatā „Laikmetu ilgas”, rakstot par Kunga Vakarēdienu, šo jautājumu neapiet. Viņas piezīmes ir interesantas un labi argumentētas. Viņa raksta: „Kristus priekšzīme nepieļauj šķirošanu Kunga mielastā. Protams, atklāts grēks vainīgo izslēdz. To skaidri māca Svētais Gars (skat. 1Kor. 5:11). Bet tālāk par to nevienam nevajadzētu spriest. Dievs nav cilvēkiem atļāvis noteikt, kuram šādā gadījumā piedalīties, kuram – nē. Jo kas gan spēj pārbaudīt sirdi? Kas spēj atšķirt nezāles no kviešiem? ... Starp

Svarīgi atcerēties, ka Kunga Vakarēdiens ir gan mūsu ticības apliecinājums, gan šīs ticības stiprinājums. Tas darbojas abpusēji. Līdz ar to piedalīšanās Vakarēdienā kristietim ir vitāli nepieciešama. Svētie Raksti nenorāda, cik reizes jāpiedalās Vakarēdienā. Tur bija atgādinājums piedalīties un katru reizi izbaudīt šo sadraudzību. Aplams ir pieņēmums, ka, ja esmu piedalījies Vakarēdienā, nevaru to svinēt atkārtoti.

Vakarēdiens ir svēts iestādījums, un katram ir sevi jāpārbauda, vai viņš vai viņa to bauda pienācīgā godbijībā un ar pareiziem sirds motīviem. Skaidrs ir arī tas, ka Vakarēdiens ir simbols kristītiem Jēzus Kristus sekotājiem.

Svarīgi atcerēties, ka ne mazāk nozīmīgs ir kāju mazgāšanas jeb pazemības iestādījums. Šis rituāls palīdz cilvēkam sagatavot sevi sadraudzībai ar citiem kristiešiem, mācīties un praktizēt piedošanu, kā arī parādīt savu gatavību kalpot citiem.

Kristus mūs katru aicina svinēt Viņa Svēto Vakarēdienu un saņemt savā sirdī un dzīvē prieku un garīgu piepildījumu, lai ar jauniem spēkiem varētu kalpot savam Kungam.

Valda Reķe,
adventistu LDS
ģimeneņu kalpošanas
nodaļas vadītāja.

Čempiona stāsts

Vakara saules apspīdēti bangainas jūras krastā pie Kuivižiem, 28. jūnijā pulcējās bariņš ļaužu no Siguldas, Cēsīm, Priekulei un Rīgas, lai kļūtu par lieciniekiem deviņu cilvēku kristību notikumam. Starp deviņiem jaunkristītajiem bija arī Viktors Kozlovs, kura dzīvesstāsts krietni atšķīrās no pārējo liecībām par ceļu pie Dieva.

Kas tevi pamudināja pieņemt lēmumu doties kristību ūdeņos?

Dzīvē ir bijis daudz iespēju un arī intereses. Jau vairākus gadus esmu pazīstams ar kristiešiem, adventistiem, viens no viņiem ir mans kādreizējais treneris Jānis Rutuls. Slimnīcā, kad ārstējos pēc pēdējās smagās traumas, satiku Zigurdu no Cēsīm. Viņš mani uzrunāja, stāstot, ka „Sadraudzības” draudzē par mani aizlūdz. Es biju noskumis, man bija slikts garastāvoklis, bet pēc viņa teiktā viss mainījās – man palika daudz labāk. Es ticu, ka tas bija lūgšanu spēks, jo garīgums cilvēkam dod spēku.

Kas tevi saista tieši „Sadraudzības” draudzē?

„Sadraudzības” draudzē ir laba, patīkama atmosfēra, cilvēki ir nesteidzīgi, viens ar otru aprunājas, cits par citu interesējas un aizlūdz. Man tur tieši piesaista cilvēki, kuri ir ļoti saprotoši un pretimnākoši. Varam runāt par visu, par ļoti nopietnām lietām, un varam būt

arī jautri un priecīgi. Šajā draudzē man ir interesanti.

Kāda ir sportistu attieksme pret reliģiju?

Visiem sportistiem ir ticība. Braucot uz starta līniju, manas paaudzes sportistiem ir savas iekšējās sarunas. Tās var būt skaļi neizpaustas, bet tās notiek. Man nekad neviens nemācīja par Dievu. Man pašam jau gadiem ir savs pants, kuru es noteikti pasaku apmēram trīsdesmit sekundes pirms starta – par Dieva apsardzību sev un citiem. Bez tā nevar. Citi lieto svētbildes, krustiņus u.c. Ir dažādi veidi, kā cilvēki sakārto domas.

Iekšējā sakārtotība veicina kārtību, disciplīnu, dod labāku pašsajūtu. Man galvenais ir sajūta – ar Dievu esi drošībā jebkurā dzīves situācijā. Ticība ir ļoti būtiska drošības sajūtai. Manuprāt, sportu ir izdomājis Dievs. Sportistiem vajadzīga „skaidra galva” un prasme piedot citiem, ja neesmu pirmais vai labākais. Sportista rūdī-

jums dod disciplīnu un sevis sakārtošanu visai dzīvei. Ja dzīvē rodas problēmas, sportistiem ir prasmes, kā tās sakārtot, jo visu laiku gan treniņos, gan sacensībās ir bijuši izaicinājumi un problēmsituācijas, kuras jārisina. Dzīvē ir kā sportā: ir negaidīti pavērsieni, pa plauktiņiem nevar visu iepriekš skaisti salikt. Sportiskā rūdījumā iegūtas rakstura īpašības un prasmes ir ļoti vajadzīgas katram kristietim.

Kā jūtas čempions?

Atpazīstams. Ir grūti. Būt čempionam nozīmē dzīvot ar papildus pienākumiem un slodzi. Cilvēki uzliek augstas prasības un sagaida to piepildījumu. Ir jāsavaldā sevi ne tikai trasē, bet īsti sadzīviskās situācijās, kad grūti novaldīt emocijas.

No otras puses, ir laba sajūta – pūlis, aplausi, fanotāji. Kolosāli. Lai kā tas nebūtu, kādreiz ir bijusi 6. vieta, par kuru bijis vairāk prieka nekā par 1. vietu.

Par čempionu var neklūt, bet jāklūst

par cilvēku – tai vajadzētu būt sportista galvenajai atziņai.

Kā tu iedraudzējies ar sportu?

Vairāk nekā divdesmit gadu veltīts motosportam. No divpadsmit gadu vecuma sportoju, vispirms trenējos brīvajā cīņā, piedalījos „Vārpas” čempionātā, esmu ieguvis bronzas medaļas.

Man tāpat kā daudziem zēniem patika tehnika, azarts, ātrums. No piecpadsmit gadu vecuma trenējos motosportā. Man pirmais treneris bija Jānis Rutuls. Man bija interese par mopēdiem, vispirms trenējos klubā „Dzirkstele”, tad „Jāņumuižas” komandā, kas bija padomju laikā viena no pirmajām Latvijā. Tagad braucu divās klasēs, divās grupās – senioru un jauniešu, kurā 2007. gadā ieguvi 2. vietu.

Tev nesen bija smaga trauma.

Vēlējos šogad vēl braukt, tad kādreiz paziņot – šis ir manas pēdējās sacensības.

Jā, treniņā bija kritiens. Tālākais notika pilnīgi neplānoti. Īstenībā esmu kritis daudz, daudz traumu bijušas, tikai kreisā roka nav lauza. Paldies Dievam! Šis kritiens bija smagāks, jo nebija izārstēta iepriekšējā trauma – galvaskausa lūzums.

Pēc pēdējās traumas pamodos ar zaudētu dzirdi un koordinācijas trūkumu. Taču šajā traumā Dievs stāvēja blakus. Grūti iedomāties, ja šie traucējumi būtu sākušies treniņā uz moča, nevis gulot savā gultā. Sajūta pēc traumas bija dīvaina – mājās biju viens pats, kritienā bija pazudusi telefona simkarte, no galvas zināju dažus telefona numurus, zvanīju šiem cilvēkiem, pats nekā nedzirdēju, bet viņiem teicu: „Atnāciet pie manis, es jūs nedzirdzu.” Viņu atbildes es nedzirdēju, bet cilvēki atnāca un nogādāja mani pie mediķiem.

Atkarībā no veselības, joprojām ir vēlšanās braukt. Sportu nevar mainīt. Man tas patīk joprojām.

Ko tu ieteiktu zēniem, kuri vēlas nodarboties ar sportu, un viņu vecākiem?

Zēniem: svarīga ir paša vēlēšanās, sportot ir jāpatīk, tad jāsāk nodarboties. Jāsaka, ka sportojot veidojas labas rakstura īpašības – paškontrolē – kad cilvēks ir noguris, bet vēl jāpadara darbs, prasme, kā saņemties, kā sakoncentrēties, lai veiktu savu uzdevumu. Arī neveiksmju gadījumos prasme nekrist panikā, nezaudēt kontroli pār emocijām. Piemēram, ja mērķis ir piecpadsmit aplī, bet nogurums jau ir pēc trešā apla, ko tad iesākt? Otrā īpašība ir mērķtiecība – ir zināmas mērķis, kas jāsasniedz, ir noteikts ceļš, kas ejams, lai to sasniegtu.

Vecākiem: ja dēliem patīk un ja viņi piekrīt, ļaut zēniem trenēties, jo motosportā ir laba tehnika, speciāls apģērbs un aprīkojums, drošībai ir daudz garantiju. Vecākiem bieži ir zināma skepse par motosportu traumatisma dēļ. Jāatzīst, ka uz ielas notiek vairāk traumu nekā moto trasē, traumas ir arī citos sporta veidos, piemēram, futbolā, kas arī vairumam zēnu šķiet aizraujošs. Traumas var gūt arī, neprasmīgi strādājot jebkādu darbu, arī sadzīvē ir daudz traumu.

Es kā treneris vēroju zēnos prieku, ko dod iegūtās prasmes darīt savu darbu, jo arī sports ir labi padarīts, uz zināšanām un īpašām prasmēm balstīts darbs. Trenēšanās ir smaga, tas jādara apmēram trīs reizes nedēļā, tai vajadzīga liela motivācija – gan ārēja no trenera puses, gan paša jaunā sportista iekšējā motivācija. Taču tas ir labs brīvā laika pavadīšanas veids jauniešiem un daudzu vērtīgu rakstura īpašību nostiprināšanas laiks. Cenšos savus audzēkņus trenēt tā, lai šis darbiņš dod viņiem prieku, un psiholoģiski sagatavoju viņus,

sakot, ka jūs būsi sportisti, bet jūs varbūt nebūsi čempioni. Ļoti svarīga pusaudžiem un jauniešiem ir vide, kurā viņi pavada savu laiku. Trenējoties viņi ir kopā ar citiem sportistiem, dalās pieredzē, klausās pieredzējušākos un dalās savās interesēs, rodas plašs draugu un paziņu loks, līdzjutēji un atbalstītāji. Man pašam daudzkārt dzīvē ir noderējis, ka esmu iepazinis cilvēkus no visas Latvijas.

Ko sportošana dod cilvēkam?

Visiem cilvēkiem, tāpat kā sportistiem, ir vajadzīga rīta rosme, kustības. Ja muskuļiem nedod darbu, tie par sevi atgādina, sāk sāpēt. Sportistiem muskuļi ir pieraduši pie slodzes, tāpēc vingrinājumi ir ļoti nepieciešami. Obligāta dienas režīma sastāvdaļai vajadzētu būt regulāram, pietiekoši ilgam nakts mieram – izgulēties, tas ir svarīgi visam organismam, īpaši domāšanai.

Visiem cilvēkiem svarīga ir veselība, nav obligāti jānodarbojas ar sportu kā sportistiem, bet ir regulāri jākustas, jo kustība ir dzīvība, to arī visiem novēlu!

Novēlam Viktoram svētīgu atveseļošanās periodu un veiksmi izmantot savas sportā iegūtās rakstura īpašības kristieša dzīvē un kalpošanā!

VIKTORS KOZLOVS

- 41 gads
- Ir meita
- Profesionāls motosportists
- Daudzkārtējs Latvijas un Baltijas čempions motokrosā
- Motosporta treneris
- Patīk makšķerēšana un ūdensslēpošana

*Dienasgrāmatā ieskatījās
Ārijs Glāzers,
adventistu Smiltenes
draudzes mācītājs.*

Vēstule apustulim Pāvilam

No kādas dienasgrāmatas

*Iknedēļas Bībeles studiju materiālā bija aicinājums uzrakstīt
vēstuli apustulim Pāvilam, tāpēc arī rakstu.*

Tā nu sanāca, ka ar Bībeli sāku iepazīties tikai tad, kad gadu skaits jau pārsniedzis pusmūžu. Ir tāda sajūta kā mazam bērnam, kas būvē kaut ko skaistu, uzbūvē un priecājas. Bet tad vai nu pats, vai kāds cits sajauc. Jāsāk viss no gala, līdz katrs Svēto Rakstu vārds, katra doma atrod paliekošu vietu. Savādi – sestdien dievnamā (pirmais dievkalpojuma apmeklējums) aizmirsu sāpošo ceļgalu, varēja mesties ceļos un lūgt. Likās, ka manā mūžā skaistākas dienas nav bijis.

Tagad arvien vairāk un vairāk gribas dzirdēt vārdus, vārdus, vārdus. Nekad nebiju domājusi, ka vārdi var būt tik svarīgi manā dzīvē. Domas ir vienā virzienā – ticība. Daudz ko esmu pieņēmusi nešaubīdamās. Neparasti daudz! Dažreiz domāju, kāpēc gan agrāk, sen agrāk nenotika tāda satikšanās? Bet ir jau labi, kaut vēl. Nu, protams, es nekad nezinātu, kādi spēki ap mani darbojas, ja nebūtu iepazinusies ar Bībeli un garīgo literatūru. Tā kā izslāpušam cilvēkam katrā tveicīgā dienā gribas dzert skaidru ūdeni, tā man gribas lasīt. Ir tāda sajūta, ka no iesāktā kristīgā ceļa vairs nav

iespējams novērsties. Un arī tālākais it kā skaidrs. Kad beigsies mācību laiks, būšu adventistu draudzes locekle. Bet mani moka dažas domas. Vai spēšu visu savu dzīvi pilnīgi uzticēt Jēzum? Vai spēšu pildīt Dieva baušļus? Kaut kur bija teikts, ka baušļi ir kā spogulis, kur cilvēks ierauga, kāds viņš ir.

Nebija viss tik vienkārši. Ir pagājis laiks, un pašlaik manī ir tāda spriedze, kāda nebija agrāk. Pareizais ceļš ir tikai viens. Un tomēr es vēl nevaru pilnīgi nostāties. Nevaru! Lūdzu, piedodiet man, bet laikam vēl nē. Esmu vēl tas mazais bērns, kas it kā daudz ko saprot, brīžam jūtas pārliecināts un drošs, bet viens atstāts ir nespēcīgs. Vajag aicinājumu, pārliecību, ka citādi dzīvot nevar, ka tas ir vienīgais pareizais ceļš. Palīdzī, Dievs!

Tomēr kristību dienā esmu kopā ar citiem. Kristību baseins. Auksts ūdens. Uzticies man! Spēcīga pagremdēšana ūdenī. Vai vienmēr ir tik svinīgi un skaisti? Paldies par šo dienu! Man tik ļoti patika, ka mūs, kristītos, nosauca par asniņiem, kas jāsaudzē un jākopj.

Arī man ticība ir kā vārgs asniņš. Nav jau tā, ka sirdī iemestā sēkla nav dīgusi. Dievs, dod man spēku vienmēr būt Tavā pusē!

Pāvil, dod man padomu!

Ir pusnakts. Sēžu. Zvanīt nekur naktī nevar, laukā iet nevar, un miegs arī nenāk. Vienīgi runcis guļ uz skapjaugšas. Kas gan tādām runcim nekait? Guļ un kaut ko sapņo. Bet man viņš šobrīd nevar palīdzēt.

Ak, ar cik rožainu skatu ienācu draudzē, ka tie cilvēki ir pavisam citādi nekā pasaulē. Bet vai ir? Par patiesību, par evaņģēliju, par pestīšanu nešaubos, bet dažreiz grūti saprast cilvēkus. Mēs katrs dzīvojam ar savām problēmām, vienīgi mūs vieno tas, kas ir pāri pār ikdienišķo – mūžīgais.

Ir brīži, kad liekas, viss mūsu draudzē ir kārtībā, bet tad atkal kaut kas savirpuļo. Draudzē cilvēki ir ļoti cieši saistīti, tā ir kā liela ģimene.

Bībeles studiju piezīmēs lasu: „Ja Kristus mīlestība un pievilcība mūs, tik dažādus cilvēkus, nesavienos ar Jēzu, tad Korintā piedzīvotā šķelšanās var sagraut arī mūsu draudzes vienotību šodien.”

Pāvil, arī tava dzīve bija vētraina. Tu vajāji kristiešus un pēc tam sludināji evaņģēliju un dibināji draudzes. Tu bijī darbīgs savā spēkā un pēc tam spēcīgs Kristus spēkā. Redzi, es bija vāja pirms ienākšanas draudzē un jūtos vāja arī tagad. Esmu pilnībā padomju laika cilvēks. Apguvis to, ko par reliģiju mācīja skolā, rakstīja avīzēs. Nevar tik viegli nomest piecdesmit gadus. Zinu, ka cilvēks nevar savu grēcīgo dzīvi mainīt ar saviem spēkiem. Zinu arī, ka labi darbi paši par sevi nevienu neglābs. Un tomēr, cik daudz vai cik maz es pati spēju iespaidot to, kas notiek ar manu dzīvi un ar manu ticību.

Priecājos par patiesi ticīgiem cilvēkiem, bet ļoti baidos no fanātisma, no tādiem, kas ticības vārdā gatavi citus nolīdzināt līdz ar zemi. Mīlestība un nežēlība, piedošana un nosodīšana, prieks un asaras, cik gan tuvu viena otrai ir šīs lietas mūsu dzīvē!

Varbūt par daudz skatos uz cilvēkiem. Kad sentēvs Ābrāms nezināja, ko darīt un kā būt, tad Dievs „lika iziet ārā un sacīja: skaties uz debesīm...” Un aiz zvaigznēm Ābrāms saredzēja to, kas vienīgais spēj palīdzēt. „Un Ābrāms paļāvās uz Kungu, un Dievs to viņam pielīdzināja par taisnību.” (1Moz. 15:6,7)

Skatīšos uz debesīm!

Ja labi paskatās – ir ļoti labi

Kāda būtu dzīve bez ticības un draudzes? Droši vien nebūt nekāda iemesla starot. Mēģināju pafantazēt.

1. Nebūtu nevienas brīvdienas, ne sestdienas, ne svētdienas.

2. Aizgūtnēm no bibliotēkas nestu grāmatas un savu tā jau ne visai gudro galvu piebāztu ar visu to, bet rezultāts – garīgs tukšums.

3. Dažreiz justos vientuļa, jo tad man būtu tikai bērni, kas ir tālu prom. Nebūtu lielas ģimenes.

dzīvoju tajā laikā, kad Dievs Mozum deva baušļus, uzrakstījis uz divām akmens plāksnēm. Cik svinīgs brīdis un kāda neaptverama mācība! Nekad agrāk neiedomājos, ka Bībele atsvērs visas citas grāmatas un romānus. Vārda atklāsmes priekšā mans lepna cilvēks sabrūk, un man vajadzīga Klints, kur tverties.

Šo laiku, kad sāku iepazīties ar Bībeli, kristības un tā līdz šodienai, neviens man nevar atņemt. Tas ir manas dzīves labākais laiks. Vasarā pirms kristībām

Nu, protams, es nekad nezinātu, kādi spēki ap mani darbojas, ja nebūtu iepazīsinies ar Bībeli un garīgo literatūru.

4. Droši vien sēdētu kā mājas pelīte. Kaut ko darītu un neko nepadarītu līdz galam.

5. Nezinātu, kas ir dievišķā mīlestība (agape), nezinātu, pēc kā jātiecas, nebūtu mērķa, nebūtu rītdienas.

6. Pats galvenais, neko nezinātu, ka ir kaut kas lielāks, augstāks, kas sniedzas pāri par šo dzīvi. Ir Dievs, ir Jēzus Kristus, ir Svētais Gars.

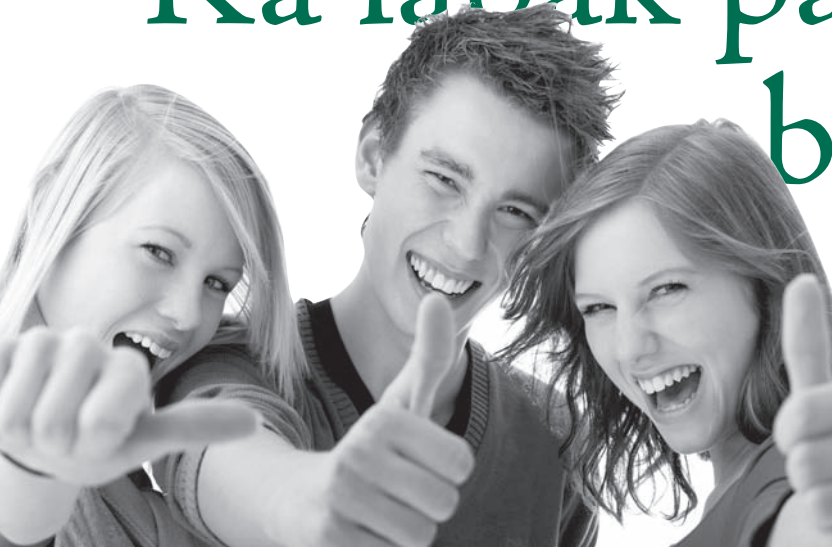
Dievu sajutu tik tuvu, tik reāli! Dažreiz viena svētruna ienes tādu pievedumu, ka gandrīz sākas revolūcija. Svētruna par Ecechiela grāmatas 47. nodaļu sirdī ienesa mieru.

Ak, Pāvil, es visu uzrakstīju, jo tu man liecies tik cilvēcīgs, pieejams. Ja, Svētā Gara vadīts, tu varēji dot padomus seno laiku draudzēm, tad arī es varu prasīt kaut ko. Paldies, ka tu to esi uzrakstījis.”

Katru rītu lasu „Rīta sveicienu” un norādītās Bībeles nodaļas. Šorīt

Kā labāk pavadīt brīvo laiku?

Ir vasara, atvaļinājums, brīvlaiks, kad lielāko daļu laika vēlamies pavadīt kopā ar draugiem. Kā tu pavadi savu brīvo laiku un kā mums, kristiešiem, vajadzētu to pavadīt? Uz kādu pasākumu tu varētu līdzī paņemt Dievu?

Ainis Kaspars,

inženieris projektētājs (24):

Ir daudz iespēju, kā pavadīt brīvo laiku. Man pats galvenais ir tas, lai arī Dievs tad varētu būt kopā ar mani. Cilvēkiem, kas vēl nav Jēzu pieņēmuši un atraduši, vajag par to pastāstīt, parādīt to foršo, ko piedāvā Jēzus. Agri vai vēl šie cilvēki pamanīs atšķirību, un būs liecinājuši ar savu dzīvi par Dievu. Tāpēc manas domas par „tusiņu” ir tādas – ja zinu un redzu iespēju, ka varēšu tur liecināt par Dievu, un Dievs tādā veidā tiks pagodināts, tad eju uz uzaicinājumu vai uz lūgumu, bet ja redzu, ka Dievu tur nevarēšu nekādā veidā pagodināt un tur būs graužoša atmosfēra, tad izvērtēju, vai ir tur vērts doties.

Agate Ezera,

skolniece (16):

Manuprāt, neviens nevar pateikt, kā tieši kristiešiem jāpavada brīvais laiks. Ja tu ej cauri dienai, atceroties, ka Viņš ir klāt, vari kaut vai skriet maratonu, slavējot Viņu par to, ka tev ir dota iespēja kustēties. Katrs cilvēks ir unikāls, un tieši Dievs taču mūs tādus ir radījis! Kamēr savās aktivitātēs nepārkāpjam robežu, aiz kuras Dievs nevar mūs pavadīt – kāpēc gan nedarīt to, kas visvairāk piesaista? Domāju, ka tāpat ir ar tusiņiem. Ir svarīgi zināt, vai Dievs tajos nāks tev līdzī, vai arī šoreiz paliks aiz durvīm. Ticu, ka Debesu Tēvs tikai priecājas ar mums, ja esam laimīgi, neaizmirstot par Viņu.

Herberts Tērauds,

students:

Manuprāt, arī starp kristīgiem jauniešiem valda plaša dažādība brīvā laika pavadīšanas veidā. Galvenais, lai šis veids būtu saskaņā ar Dieva un veselīga dzīvesveida principiem. Es domāju, ka Dievs labprāt piebiedrotos “tusiņam” pie ugunsкура,

kur tiek dziedātas dziesmas Viņa godam vai kur dalībnieki jauki pavada laiku. Svarīgākais ir, lai Dievs tur tiktu ielūgts, jo arī Viņam patīk būt tur, kur viņš ir aicināts un gaidīts.

Rasa Melngalve,

flautas skolotāja (28):

Vajadzētu vairāk laika veltīt sarunām ar Dievu. Ar citiem kristiešiem lasīt un pārrunāt tēmas par Kristus otro nākšanu un sagatavošanos Viņu sagaidīt nākam. Labs brīvā laika pavadīšanas veids – pastaiga dabā. Dievu noteikti uzaicinātu tādos pasākumos, kur ir kristīga atmosfēra.

Izmēģiniet kalpošanu!

Ainis Bričs,

adventistu Rīgas 1. draudzes jauniešu nodaļas vadītājs:

Vasara ir aktīvs laiks lielākajai daļai jauniešu. Skola ir beigusies. Kas šos trīs mēnešus aizpildīs manu dienas lielāko daļu? Izvēles iespēju ir daudz.

Šajā laikā ieteiktu atpūsties pie dabas, lai varētu baudīt mieru un klusumu. Atrodi informāciju par kādu tuvāko pasākumu, kas notiks ārpus pilsētas, un piesakies. Ja neizdodas atrast, tad sapulcini savus draugus un sarīko pats šādu pasākumu, piemēram: divu dienu pārgājiens ar telēm pa mežu vai jūras malu, riteņu izbraukums uz ezeru, laivošana pa upi.

Otra lieta, ko vēlos ieteikt, ir kalpošana draudzē. Vasara ir tas brīvais laiks, kad mums ir iespēja izmēģināt, kā tad tas ir, kalpošana, dievkalpojumu veidošana, vadīšana, sabatskola. Nebaidīsimies no atbildības un pienākumiem, pieņemsim šo izaicinājumu un darbosimies aktīvi savā draudzē.

Šajā vasarā novēlu katram jauniešim izšķirties par izvēli pamēģināt kalpošanu draudzē, tā Jūs atklāsiet jaunus talantus, īpašības, pilnveidosiet sevi, Jums būs izaugsme!

Ieklausies un pārdomā Ps.37:4: „Meklē savu prieku savā Kungā, tad Viņš tev dos, pēc kā tava sirds ilgojas.”

Sports, ceļošana un nometnes

Egita Kubliņa,

Madonas pilsētas Sociālā dienesta sociālā darbiniece darbam ar ģimenēm un bērniem:

Vasaras periods jaunam cilvēkam, kristietim varētu asociēties ar trim vārdiem – sports, ceļošana un nometnes. Vasaras periods ir laiks, kad izstaipīt ziemā sasēdētos ķermeņus un parādīt saulei kabinetos turēto balto ādu. Vasarā varam parūpēties par savu veselību un atjaunot spēkus. Kristietis rūpējas ne tikai par savu garu, bet arī lai miesa būtu stipra un vesela. Tas ir laiks aktīvai atpūtai. Kristīgi jaunieši var spēlēt volejbolu, basketbolu, futbolu un citas sporta spēles līdz spēku izsīkumam, peldēt, doties pārgājienos ar velosipēdiem vai kājām. Tas ir ideāls laiks apceļot skaistākās vietas Latvijā un citās valstīs. Jauni iespaidi bagātina pasaules redzējumu, atraisa jaunām idejām, dod atslodzi no darba stresiem.

Vislabākā lieta, ko vasara piedāvā, ir nometnes. Tā ir iespēja gūt jaunus draugus, jaunu pieredzi, atpūsties un ko iemācīties. Bez adventistu draudzes nometnēm esmu apmeklējusi arī Latvijas Kristīgās studentu brālības vasaras un ziemas lielās nometnes. Tās ir visprofesionālākās kristīgās nometnes ar labām, jauniešiem atbilstošām svētrunām, garīgām pārrunām mazajās grupās, radošajām darbnīcām, sportu, pārgājieniem, labi sagatavotiem darboņiem, radošiem šoviem, jautrību un

garīgu piedzīvojumu. Arī šogad nometne ir plānota augustā, skatīt sīkāku informāciju www.lksb.lv

Vēl viena laba kristīga programma, kuru esmu apmeklējusi, ir Jaunatnes ar misiju organizētās apmācības NIKO. Tā ir programma, kas ir izveidota misionāru apmācībai, bet ir piemērota katram kristietim, kas grib augt un pārkāpt sev pāri. Viens vārds, ar ko šī programma man asociējas, ir sevis pārvarēšana, kad esi pie savu iedomāto spēju robežas. Tikai pateicoties šai programmai, es pārvarēju savas bailes un cilvēku stereotipus un pieņēmu drosmīgu lēmumu pieņemt audzināšanā 9 gadīgu meiteni. Savu izvēli nekad neesmu nožēlojusi. NIKO mēs varam ieraudzīt savas spējas un savas rakstura vājās vietas, kur Dievs vēlas, lai mēs augam. NIKO noteikums ir nestāstīt sīkāk par to, kas tur notiek, bet gan stāstīt par to, kā Dievs ir darbojies nometnes laikā. NIKO programmu ļoti veiksmīgi ir izgājuši arī sociālā riska un atkarīgie pusaudži. Tā ļoti patīk puišiem. Sīkāka informācija ir atrodamā www.ywamlatvia.com un pa tālruni 26335668.

Nometnes lielākas vai mazākas, kas nav garākas par trim dienām, bez lielām problēmām var uzrīkot jaunieši paši. Tik nepieciešama vieta teltīm vai pajumte, pārtika, kāds ūdens baseins, sporta un smadzeņu trenēšanas spēles un garīgā kumosīņš. Nekad neaizmirsīšu Ata Čerņevska doto padomu, ka katrā jauniešu tusiņā ir jābūt kaut nelielai garīgai aktivitātei, kas piešķir visai darbībai jēgu. Bez tā, lai cik liela būs jautrība, jaunieši aizies ar nepiepildītu tukšuma sajūtu un nākošreiz izvēlēsies citu pasākumu.

UZMANĪBU!

No 1. līdz 3. augustam
"Kalna Baņos" notiks
Adventistu Vislatvijas jauniešu
nometne,
kurā būs iespēja atklāt, kāds bija Pāvila
ceļš, kļūstot par Dieva kalpotāju.

Programmā:
sadraudzība, kalpošana apkārtējiem,
personīgas liecības, Dieva slavēšana
utt.

Dalības anketas ir pieejamas, sūtīt
e-pastu uz adresi:
sdaooffice@gmail.com

Dalības maksa: 10 LVL

Sīkāka informācija pa tel.: 29947699
(Ainis K.)

IEPAZĪSIMIES: IEVA NUMURE

Pilsēta, kurā dzīvoju: Limbaži

Kad esmu viena, es labprāt lasu grāmatu, spēlēju akordeonu vai fotografēju dabu un saulrietus.

Skaistākais piedzīvojums: Man ir bijuši vairāki skaisti piedzīvojumi, taču skaistākais no tiem bija Ziemassvētku dzejas dievkalpojums Limbažu adventistu baznīcā.

Visvairāk mani iepriecina Dievs, tuvinieki un arī kaķis Strīpiņš, kas uzmundrina.

Mani mīļākie ziedi: Man mīļi ir visi ziedi, taču vairāk man patīk rozes un flokši..

Vislabprātāk sestdienās pēc dievkalpojuma es pārdomāju tur dzirdēto.

Rakstvietas, kuras mani ir ļoti mīlas, ir Jāņa 3: 16 un 23. psalms

Manas mīlākās dziesmas ir Ērika Kleptona "Tears in Heaven" un Lenona "Yesterday".

Kad ārā līst lietūs, es parasti spēlēju klavieres vai akordeonu..

Sagatavoja: Ivo Roderts,
adventistu Liepājas
draudzes mācītājs.

Kungs, ja Tu būtu bijis šeit...

...Bet Jēzus tiem sacīja: “Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī. Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā. Jo Mana miesa ir patiess ēdiens un Manas asinis ir patiess dzēriens. Kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer, paliek Manī, un Es viņā.”

Pēc dievkalpojuma mazais Jānītis paraustīja tēti aiz žaketes piedurknes un jautāja: „Tēti, ko tas mācītājs tur lasīja par asinīm un par ēšanu? Es neko nesapratu...”

Tētis brīdi padomāja (mātes un tēvi! vienmēr vajag nopietni padomāt pirms atbildēt uz svarīgiem bērnu jautājumiem!) un tad sacīja: „Redzi, dēls... hmm... es jau arī visu tā ļoti skaidri nesaprotu, bet man šķiet, ka pats svarīgākais ir tas, ka Jēzus apsola būt pie mums. Tas ir tā, kā arī es tagad esmu tev blakus. Tu vari man pieskarties, parunāties, un es varu tev palīdzēt. Un tad mums nav par ko uztraukties. Nu, tas ir kā tajā stāstā. Klausies!”

Jēzus un viņa mācekļi bija aptuveni dienas gājienā no Jeruzalemes. Viņš runāja ar

cilvēkiem par Dieva mīlestību un dziedināja slimos. Bet īpašu laiku Jēzus veltīja saviem

mācekļiem. Tieši tad, kad Jēzus paskaidroja mācekļiem par debesu valstību un to, ka Dievs dara visu, lai ikviens tur nonāktu, atskrēja sūtnis:

– Kur ir Jēzus? Man ir svarīga ziņa!
– No kurienes tu nāc? – jautāja mācekļi.
– Tu esi pavisam aizsiesies!
– Es nāku no Betānijas, – aizsiesies atbildēja atnākušais. – Mani sūtīja Marta un Marija.
– No Betānijas? Tad jau tu skrien visu

dienu! Tu būsi nostaigājis savus 40km!
– Nāc, es tevi aizvedīšu pie Jēzus,
– teica Andrejs.

Ieraudzījis Jēzu, sūtnis sāka stāstīt:

– Kungs, mani sūtīja Marta un Marija. Tas, kuru Tu mīli, ir saslimis.

Mācekļi norūpējušies sačukstējās, ka vajadzētu tūlīt pat doties uz Betāniju, citi atkal domāja, ka Jēzum vispār nav ko iet, pietiek pateikt tikai vārdu, un slimais atveseļosies.

– Neuztraucies, – Jēzus mierināja sūtni. – Šī slimība nav uz nāvi, bet „lai Dieva Dēls ar to tiktu pagodināts”.

Mācekļi atviegloti nopūtās, tad jau nav tik traki.

Vēl divas dienas Jēzus pavadīja kopā ar mācekļiem, un, šķiet, mācekļi jau piemirsa par slimnieku Betānijā. Tad pēkšņi Jēzus aicināja visus doties uz Betāniju.

– Bet, Kungs, Betānija ir tikai pusstundas attālumā no Jeruzalemes, un jūdi tik tikko nenomētāja Tevi ar akmeņiem. Nevajag turp iet! – mācekļi cits caur citu centās Jēzu atrunāt.

– Par to neraizējieties! Dievs ir manā pusē, Viņš man palīdzēs veikt to, kas jāveic. Starp citu, mūsu draugs Lācars ir aizmidzis. Bet es eju viņu uzmodināt.

– Brīnumi gan! – nu mācekļi kļuva priecīgi. –Ja jau aizmidzis, tad jau atveseļosies! Miegš ir labākais dakteris.

– Nē, draugi. – Kristus bija spiests

paskaidrot. – Lācars ir miris.

– Ko? Miris?

– Jā, un Es priecājos, ka... – Jēzus iesāka.

– Ko, Tu par to priecāties? – brīnījās apkārtējie.

– Jā, Es priecājos jūsu dēļ, lai jūsu ticību kļūtu lielāka, – Kristus nopietni sacīja. – Bet tagad ejam!

Tūlīt visi kārtojās ceļam. Pirms norietēja saule, ceļinieku pulciņš tuvojās Betānijai. Bet Jēzus neiegāja pilsētā, bet gan, saticis kādu jaunu cilvēku, sūtīja viņu pie Lācara māsām, lai paziņo viņām par Kristus ierašanos. Jaunais cilvēks brīnījās, ka par aizgājušu skumst tik daudz ļaužu. Bija pagājušas 4 dienas kopš Lācars bija miris, bet ļaudis raudāja gan mājās, gan uz ielas. Sūtnis sameklēja Martu un klusi paziņoja, ka Jēzus atrodas pie pilsētas robežas. Viņa nekavējoties devās Tam pretī. Pienākusi Jēzum klāt, viņa raudot sacīja:

– Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nenomirtu! Bet es zinu, ka Dievs Tev dos visu, ko Tu no Viņa lūgsi.

– Tā ir, Marta, – Jēzus ar mīlestību raudzījās uz Martu. – Tavs brālis celsies augšā.

– Es zinu un priecājos, ka satikšu viņu pastarā dienā!

– Marta!

– Jā, Kungs!

– Paskaties uz mani! – Kristus ielūkojās

Martai acīs. – Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība. Kas man tic, dzīvos, ja arī nomirs. Vai tu tam tici?

– Jā, Kungs! Es ļoti stipri ticu, ka Tu esi Dieva Dēls. Bet tagad es iešu mājās un pasaukšu Mariju.

Marija, uzzinājusi, ka ieradies Jēzus, steidzās pie Viņa ārā. Bet ļaudis, kas bija atnākuši mierināt māsas, nodomāja, ka Marija aizsteidzas pie kapa, lai tur raudātu. Un tā visi devās Marijai līdzi. Pieskrējusi pie Jēzus, Marija krita pie Viņa kājām raudādama:

– Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nenomirtu!

– Vai viņi tiešām man neuzticas? – nodomāja Jēzus. – Marija raud, Marta raud, visi ļaudis apkārt raud. Kāpēc viņi netic, ka arī tagad Es varu viņiem palīdzēt?

Bet skaļi Viņš sacīja:

– Marija, kur jūs viņu apglabājat?

– Nāc, Kungs, es parādīšu.

Dzirdot Marijas skumjo balsi, Jēzus apraudājās. To redzot, divas sievietes sačukstējās:

– Redziet, cik ļoti viņš mīlēja Lācaru!

– Jā, bet kādēļ tad Viņš neatnāca agrāk, lai palīdzētu? Citiem Viņš palīdzēja!

Jēzus kopā ar pūli devās pie kapa. Kaps bija izcirsts klintī, un priekšā aizvelts liels akmens.

– Šeit ir tā vieta, – norādīja Marija, arvien raudādama.

– Noveliet akmeni! – Kristus uzrunāja kādus spēcīgus vīrus pūli.

– Kungs, to gan nedari! – tagad sāka uztraukties Marta. – Lācars jau četras dienas kā miris. Šausmīga smaka!

– Marta, Es tev teicu, lai tu tici!

– Jā, Kungs! – Marta nodūra galvu.

– Ja tu ticēsi, tad redzēsi Dieva godību!

– Jēzus iedrošināja Martu un tad vērsās pie apkārt stāvošajiem. – Lūdzu, novēliet akmeni!

– Ko nu... ja Viņš būtu gribējis palīdzēt, vajadzēja atnākt agrāk... tagad ir par vēlu! – pūlī varēja dzirdēt kurnēšanu. Bet Jēzus neklausījās īgnajos vārdos. Tikko kā akmens bija novelts, Kristus pienāca pie kapa un sacīja:

– Tēvs, Es Tev pateicos, ka Tu mani esi paklausījis un paaugstinājis!

– Kā tad Dievs Viņu ir paaugstinājis?

– brīnījās ļaudis. – Lācars taču ir miris.

– Aplusti vienreiz un klausies! – kāds no ļaudīm nenocietās. – Es gribu redzēt, kas notiks.

– To jau tu redzi, – pārējie vēl īgņojās.

– Viņš skatās kapā iekšā. Bet tur jau neko daudz nevar redzēt.

Pēkšņi Jēzus iesaucās stiprā balsī:

– Lācar, Lācar! Nāc ārā!

– Vai Viņš tiešām domā... – kurnētāji atkal iesāka.

– Nu taču, vienreiz aplusti!

Bet tad pēkšņi visi aizmirsa savstarpējos strīdus.

– Skat!

– Nevar būt!

– Tomēr! Tas ir Lācars! Kā pirms 4 dienām!

– Kā dzīvs! Viņš vēl ir ietīts miroņu autos, un sviedru auts tam uz sejas.

Kamēr ļaudis pārsteigti vēroja notiekošo, Jēzus pavēlēja atbrīvot Lācaru no pārsējiem.

– Kaut ko tādu es nekad neesmu pieredzējusi, – teica kāda vecāka sieviete savai kaimiņienei.

– Es arī nē, – kaimiņiene bija gatava palīdzēt brīnīties. – Es taču biju klāt, kad viņu apglabāja. Un tagad Lācars atkal ir dzīvs! Tagad es skaidri zinu, ka šis Jēzus ir Dieva Dēls. Es gribu Viņam sekot.

– Es arī. Viņš mūs mierina ne tikai ar skaistiem vārdiem, bet tiešām spēj mums palīdzēt.

Kristus arī šodien Tev vēlas teikt: „Es, gaismā, esmu nācis pasaulē, lai neviens, kas man tic, nepaliktu tumsībā (Jāņa 12:46). ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs (Jāņa 11:25). ES ESMU dzīvības maize... Maize, kas no debesīm nāk, ir tāda, ka tas, kas no viņas ēd, nemirst. Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi (Jāņa 6:48–51).”

Kad daudz ir par daudz

Šoreiz vēlos pievērst jūsu uzmanību nākamajam faktoram, kas ietekmē sirds-asinsvadu sistēmu – liekais svars. Lieko svaru varētu uzskatīt par galējību. Esmu novērojis, ka arī attieksme pret šo problēmu bieži ir galēja. Kamēr vieni izmēģina jebkuru metodi slaidas figūras atgūšanai, citi labpatikā priecājas par apaļajiem, sakot: „Laba cilvēka vajag daudz!”

Arī Bībele izsaka divējādu attieksmi pret taukiem. No vienas puses, tā treknumu uzskata par svētību un pat iesaka: „Ejiet, ēdiet treknu un dzeriet saldu, un sūtiēt ēdienus tam, kam nav nekas sagatavots...” Neh 8:10 No otras – norāda, ka pēc aptaukošanās seko grēki un izlaidība: „Tie ir kļuvuši apaļi un trekni, viņu nelietība iet pāri par mēru, tie neturas pie taisnības...” Jer. 5:28 Tomēr šajā jautājumā visai interesants likās Jesajas grāmatā rakstītais: „Tanī dienā novelsies viņa, Asura, nasta no taviem kamiešiem un noslīdēs viņa jūgs no tava kakla; tas sabruks aiz viņa treknuma.” 10:27 Līdz pat mūsu dienām ir saglabājusies pārliecība, ka pārmērīga aptaukošanās noved pie ātra sabrukuma -- Pasaules Veselības Organizācija ir novērojusi, ka 80 gadu vecumu sasniedz tikai 10% cilvēku ar lieko svaru.

Kad daudz ir par daudz?

Vienkāršākais veids, kā uzzināt savu lieko svaru, ir aprēķināt Ķermeņa masas indeksu (ĶMI). Formula: $\text{ĶMI} = \frac{\text{svars (kg)}}{\text{augums (m)}^2}$ (normas skat. tab.) Piemēram, ja svars ir 70 kg, augums 1,75m, tad $70:1,75^2=22,86$. Tātad ķermeņa svars ir normāls.

Novērtējums	ĶMI (kg/m ²)
Pazemināts	< 18.5
Normāls	18.5-24.9
Lieks svars	>25
Aptaukošanās	>30
Aptaukošanās I	30.0-34.9
Aptaukošanās II	35.0-39.9
Aptaukošanās III	>40.0

Ir arī cits veids, kā izteikt zemādas tauku kārtas biezumu – gurnu un vidukļa apkārtmēru attiecība. Vīrietim jābūt ne vairāk kā 1:1, bet sievietes viduklim vajadzētu būt tievākam 1:0,8 un mazāk. Ja viduklis ir resnāks, tad neatkarīgi no pakāpes kardiovaskulāro slimību risks pieaug.

Kāpēc liekais svars ir bīstams?

Liekais svars var radīt daudzas problēmas. Jāatceras, ka bieži vien aptaukošanās ir komplektā ar citiem riska faktoriem, kā arī ir šo riska faktoru izraisītāja. Jau pirmās pakāpes aptaukošanās gadījumā ateroskleroze tiek novērota katram trešajam. Bet 80 % cilvēku, kas cieš no aptaukošanās, tāpat ir novēroti patoloģiski sirds-asinsvadu sistēmas mērījumi un, pirmkārt, paaugstināts asinsspiediens (PA). Ir kāda pārsteidzoša nianse, ko min statistika. 50% hipertensijas slimniekiem PA iemesls ir liekais svars, taču novājināšana palīdz atbrīvoties no PA bez jebkādam zālēm 60% korpulentu hipertensijas slimnieku.

Domāju, ka tas ir saistīts ar novājināšanas procesa labvēlīgo ietekmi uz visu organismu.

Vēl jāpiemin liekā svara un II tipa diabēta ciešo saistību – pat līdz 85% II tipa diabēta slimnieki ir aptaukoti. Aptaukošanās, ģenētiski defekti ir galvenie šīs slimības riska faktori. Aptaukošanās veicina šūnu samazinātu jutību pret insulīnu, līdz ar to tās nespēj sadedzināt ogļhidrātus. Savukārt diabēts bieži vien ir sākums dažādām sirds kaitēm.

Ja ir liekais svars, tad:

- 3x lielāks infarkta risks
- 4x lielāka nosliece uz PA
- 5x biežāk saslimst ar diabētu
- 5x lielāka iespējamība, ka ir paaugstināts holesterīna līmenis
- 6x biežāk sirgst ar žults pūšļa slimībām
- biežāk slimo ar vēzi
- lielāka nosliece uz depresiju

No kā rodas liekie kilogrami?

Zinātne min trīs galvenos faktorus – nepareizs uzturs, kustību trūkums un iedzimtība. Par uzturu un kustībām viss tā kā būtu skaidrs, jo mobilitātes laikmetā fizisks darbs un aktīvas kustības ikdienā ir samazinātas līdz minimumam. Bet par iedzimtību, uz ko daudzi gribētu novelt savu lieko kilogramu nastu, man radās dažas pārdomas.

Izrādās, ka mediķi cīnās par iespēju „salabot” gēnus, lai novērstu aptaukošanos. “Aptaukošanās ir sarežģīta ģenētiska problēma, jo svara regulēšanā piedalās vairāki desmiti gēnu,” skaidro profesors Valdis Pīrāgs – Latvijas genoma projekta medicīniskais vadītājs. “Izrādās, svara regulācija notiek divos līmeņos. Vieni gēni nosaka apetītes un sāta līmeni, kura kontroles centrs atrodas smadzenēs, bet citi – regulē vielmaiņas ātrumu tauku vai muskuļu šūnās.” Izrādās, apmēram 25–30% pasaules iedzīvotāju pieder t.s. taupīgajam vielmaiņas tipam, ko bērni pārmanto no saviem vecākiem, tātad ar noslieci uz aptaukošanos. Kā piemērs tam minēts fakts, ka Amerikas indiāņu ciltīs aptaukojušies ir gandrīz 90% cilvēku ar vidēju un augstu ienākumu līmeni. Un šeit rodas jautājums, kāpēc starp šīs pašas iedzimtības cilvēkiem, kuriem nav tik lieli ienākumi un kuri dzīvoja pāris desmit gadus iepriekš, korpulentums bija tikpat reta parādība kā spītība Latvijā? Tāpēc mana pārliecība ir, ka liekā svara problēmas atslēga ir un paliek dzīvesveids!

Izmantotā literatūra:

(1) <http://sandija.eu/?p=530>

<http://www.diabets.lv/lv/pacientiem6.htm>

Citu konfesiju ziņas

Respektē ebreju svētkus

Papildtermiņš matemātikas eksāmena kārtošanai 9. klasei šogad tika pārcelts no 9. jūnija, kad ebreju reliģiskā draudze svin Toras dāvāšanas svētkus, uz 20. jūniju. Patiesībā šis notikums izraisīja lielus strīdus. Ar lūgumu pārcelt eksāmenus vērsās Habad Ebreju privātā vidusskola.

Izglītības standartu un eksamenācijas centrs lūgumu atbalstīja, taču Tieslietu ministrija tam iebilda, pamatojot, ka mazākumtautību skolām ir iespēja savlaicīgi saskaņot eksāmenu laiku ar svinamajām dienām. TM arī norādīja, ka Latvijā pastāv vairākas valstī atzītas reliģiskās konfesijas, tāpēc grūti būšot pamatot atšķirīgu rīcību attieksmē pret citām konfesijām, ja eksāmenu grafiku pakārtos kādas organizācijas svinamajām dienām.

Komisija nolēma vērsties pie Ministru prezidenta Ivara Godmaņa ar lūgumu steidzami risināt radušos situāciju.

Lietu izskatīja Saeimas Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisija. Un nolēma, ka ebreju lūgums ir jāapmierina.

“Pret reliģisko konfesiju augstajiem svētkiem gan likumdevējam, gan izpildvarai ir jābūt pretimnākošai un strīdīgos jautājumos jācenšas panākt kompromiss,” rezumēja komisijas priekšsēdētājs Jānis Šmits (foto). Viņš aicināja turpmāk visos jautājumos, kas saistīti ar reliģiskajām lietām, vispirms vērsties Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijā.

Bībeles atrakciju parks

Tiem, kas vēlas papusdienot Bābeles tornī, pasēdēt “oriģinālā izmēra” Noas šķirstā vai pavērot Dieva un sātana pēdējo cīņu, iespējams, nenāksies gaidīt ilgi, jo Vācijā plānots atvērt Bībeles atrakciju parku.

Vācu prese paziņoja, ka

2012. gadā Vācijā tiks atvērts kādas Šveices evaņģēlisko kristiešu grupas ielānotais atrakciju parks “Genesis Park”, kas veidots pēc Bībeles sižeta un notikumiem.

Parkā, kas pēc izmēra atbildīs 70 futbola laukumu platībai, būs aptuveni 40 dažādas atrakcijas, ietverot visus Vecās un Jaunās Derības stāstus, teikts organizatoru interneta vietnē.

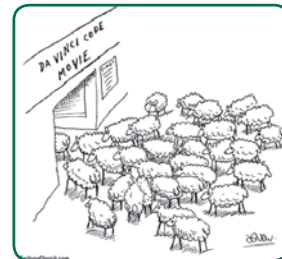
Galvenā atrakcija parkā būs “oriģinālā izmēra” Noas šķirsts – 150 metrus garš un ūdens ieskauts. Vēl būs divi “amerikāņu kalniņu” tipa karuseļi – viens sniegs priekšstatu par tā dēvētajiem “Grēku plūdiem”, bet otrs – par debesīm un elli, kā arī būs miniatūra Bībeles laiku Izraēlas versija un romiešu amfiteātris.

Apmeklētāji varēs ieturēties Ēnoha pilsētā, Bābeles torņa panorāmas restorānā, Vecās Derības laika tuksneša klejotāju teltī un Jēzus laika Jeruzalemes dabiskā lieluma modelī, kurā atradīsies arī galvenais iepirkšanās centrs.

“Mēs vēlētos nodot Bībeles stāstu un vēstījumu saistošā un aizraujošā veidā, lai pēc iespējas vairāk mūsu sabiedrības cilvēkiem būtu iespēja klātienē pieredzēt visbrīnīgāko un fantastiskāko mūsu Radītāja un Jēzus Kristus mīlestības stāstu,” teikts interneta vietnē.

Pāvests un reliģijas

Romas bīskapija aizliegusi savas baznīcas izmantot par uzņemšanas laukumu filmai, kas vēstīs par populārās kinosēdes “Da Vinci Code” notikumu priekšvēsturi. Filma, savulaik izsauca daudzu katoļu sašutumu.

Filmas “Angels and Demons” (“Engēļi un dēmoni”) producentu lūgums tika noraidīts, jo tas neatbilstot katoļu baznīcas uzskatiem, aģentūrai AP paskaidroja Romas diecēzes pārstāvis monsinjors Marko Fibi.

Saskaņā ar 2006. gadā uzņemtas filmas pamatā likto stāstu Jēzus Kristus bija stājies laulībā ar Mariju Magdalēnu un viņiem bijuši pēcnācēji. Filmā darbojās arī kāda katoļu organizācija, kas piekopa slepkavniecisku kultu.

Romas bīskapija aizliegusi filmas producentiem izmantot Itālijas galvaspilsētas centrā esošo Svētās Marijas katedrāli un Svētās Marijas Uzvaras baziliku.

“Tā ir filma, kas reliģiskos jautājumus apskata tādā veidā, kas ir pretrunā ar vispārpieņemtām reliģiskām jūtām,” norādīja Fibi.

Paredzēts, ka Rona Hovarda režisētā filma “Engēļi un dēmoni”, kurā galveno lomu spēlēs Toms Henkss, uz ekrāniem parādīsies nākamgad.

Atvainojas bērniem

Austrālijas štats un vairākas baznīcas izplatījušas kopīgu paziņojumu, atvainojoties bērniem, kuri tikuši seksuāli izmantoti, kamēr atradās to aprūpē. Dienvidaustrālijas štata premjerministrs Maiks

Ranns štata parlamentā Adelaidā pavēstīja, ka trīs gadus ilgā izmeklēšana par simtiem bērnu seksuālu izmantošanu no 30. gadiem līdz mūsdienām ir šokējoša. Izmeklēšanas gaitā uzklauti 792 cilvēki, kuri minējuši 1733 seksuālos varmākas.

Ranns nolasīja atvainošanos, kuru parakstījusi valdība un anglikāņu, katoļu, apvienotā un luterāņu baznīcas.

“Mēs, Dienvidaustrālijas valdība un baznīcas, atzīstam, ka daži bērni un jaunieši, kas bija mūsu aprūpē, cieta no seksuālas izmantošanas, kas ietekmēja viņu dzīvi,” sacīja Ranns. “Mēs atvainojamies un izsakām dziļu nožēlu par sāpēm un ciešanām, kuras viņi piedzīvoja ne savas vainas dēļ. Mēs atvainojamies visiem tiem, kas cieta no varmācības valsts aprūpē. Mēs atvainojamies visiem tiem, kuriem mēs neticējām, kad viņi mēģināja informēt par šo varmācību.”

Bijušais Augstākās tiesas tiesnesis Teds Maligans, kurš vadīja trīs gadus ilgušo izmeklēšanu, konstatēja, ka seksuālā vardarbība notikusi visa veida iestādēs, tostarp baznīcas institūcijās, Pestīšanas armijā, valdības un privātajos bērnunamos, jauniešu patversmēs un audžuģimenēs.

JAUNUMS!

Izdevniecība Patmos sadarbībā ar Spānijas Editorial SAFELIZ laidusi klajā jaunu grāmatu New Lifestyle sērijā “Kopā uz mūžu”, kurā dzīvā un saistošā veidā aprakstīts, kā sasniegt laimīgas un stabilas attiecības kopā ar partneri dažādos dzīves posmos. Grāmatai ir 192 lappuses ar krāsainām ilustrācijām.

Dažādos dzīves posmos pārim ir atšķirīgas problēmas.

Tās atšķiras laikā, kad partneri dodas uz satikšanos, kad viņiem ir bērni vai kad abi kļūst gados vecāki.

Šī ir praktiska grāmata, kas spēj mūs pavadīt cauri visai dzīvei, jo ietver visu pāra kopējo dzīvi: no draudzības sākuma līdz pat sirmam vecumam.

Autori sniedz dažādas idejas, lai palīdzētu tādās problēmās kā;

- Laulības šķiršana (kā to novērst, šķiršanās ietekme pāra dzīvē, kā to izskaidrot bērniem, attiecības ar bijušo dzīvesdraugu).
- Vardarbība ģimenē.
- Mūsdienu jaunās attiecības: civillaulība, kopā dzīvošana, šķirtie pāri, viena vecāka ģimenes.

• Problēmas, kas var kavēt apmierinošas seksuālās attiecības dažādos vecumos, ieskaitot vecumdienas.

• Pensionēta pāra vajadzības attiecībā uz finansēm, seksualitāti, dzīvesdrauga zaudējumu, kā arī jautājums par to, kā sagaidīt nāvi ar godu.